

ကျွန်တို့

မိမိတို့နှင့် နှစ် မိမိတို့အတွက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

တြိစက္ခ

ဝိညာဉ်ရန်ကြီးနှင့်
မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈) /တြိစက္ခ။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၄၆- စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) တြိစက္ခ

ပုံနှိပ်မှုတိုက်

စာမူစွန့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၈၄၀ ၂၁၀ မျက်နှာစွဲစွန့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀ ၂၁၈၀ ၂၁၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ သဂုဏ္ဍ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။
၅၄၀၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉ ၅၀ ၂၁၃၅၄။
ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (ဩဂုတ်လ)၊
အုပ်ရေ(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၁၀)ကျပ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒဿနုလက်ဆောင်

- မွန်မြတ်သောသတ္တိသည်
ထူးခြားသော ဘဝပေးပါရမီဖြစ်သည်။
ဘဝအတွက် အောင်မြင်မှုလည်းဖြစ်သည်။
ထိုပါရမီစွမ်းအားဖြင့်
အောင်မြင်မှုများ ရနိုင်ပါသည်။
- လောက၌ တက်လမ်းနှစ်လမ်းရှိသည်။
တစ်ခုက မိမိကြိုးစားမှုကြောင့် ဖြစ်သောတက်လမ်း၊
နောက်တစ်ခုက အခြားပြိုင်ဘက်များ
ညံ့ဖျင်းလွန်းသောကြောင့် ရသော တက်လမ်းပင်ဖြစ်၏။
- ပန်းဥယျာဉ်က
လှပသောပန်းပွင့်များကို ပေးသည်။
သင့်ဘက်က ထိုဥယျာဉ်အတွက်
ပြုစုပျိုးထောင်မှုများ ပေးရမည့်တာဝန်ရှိသည်။

ဒဿနုလက်ဆောင်

- နေ၏အလင်းရောင်သည်
သေးငယ်သောအပေါက် ရှိရုံနှင့်
အတွင်းရောက်အောင် ဝင်လာနိုင်သည်။
သင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
အခွင့်အရေးအတွက် လမ်းဖွင့်ထားသော
အပေါက်ကြီးငယ် မြောက်များစွာ ရှိနေသည်။
ဘာကြောင့် မဝင်ရောက်နိုင်သေးတာလဲ။
- အကျိုးအမြတ် ရရှိအောင်
ပြုလုပ်နိုင်သောသူသည် လူတော်ပင်ဖြစ်သည်။
အရုံးထဲမှ အမြတ်ပြန်ရအောင်
ပြုလုပ်နိုင်ပြီးဆိုလျှင်တော့
ထိုသူက ပို၍တော်သောသူပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
- အချစ်သည် မူလက ဖြူစင်သော်လည်း
ပြောင်းလဲတတ်သူများကြောင့်
အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းရလေ့ရှိသည်။
အချစ်၏သင်္ကေတနှင့် အနှစ်သာရကို
တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့သာ လိုပါသည်။

ဒဿနုလက်ဆောင်

- အချစ်ကြောင့် သာယာကြည်နူးမှု ဖြစ်ရခြင်းသည်
စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာသည်။
ထိုအကြောင်းကို တွေးရခြင်းက
မိနစ်ပိုင်းအထိ အချိန်ကြာမြင့်လေသည်။
အဆွေးကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရလျှင်တော့
တစ်သက်လုံး မဆုံးနိုင်တော့ပေ။
- ဘာကြောင့် ချစ်ရသည်ဆိုသောအဖြေကို
တစ်ယောက်တည်း ရှာလျှင် ရနိုင်သော်လည်း
ဘာကြောင့် မုန်းကြသလဲဆိုသောအဖြေကိုတော့
နှစ်ယောက်ရှာမှ ရနိုင်ပေသည်။
- အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးသွားခြင်းဟာ
ဘဝပျက်သွားခြင်း မဟုတ်ပါ။
အရာအားလုံးကို အရှုံးပေးလိုက်မှသာ
ဘဝတစ်ခုလုံး နှလုံးထူနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာပါ။

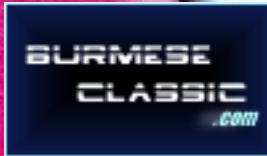
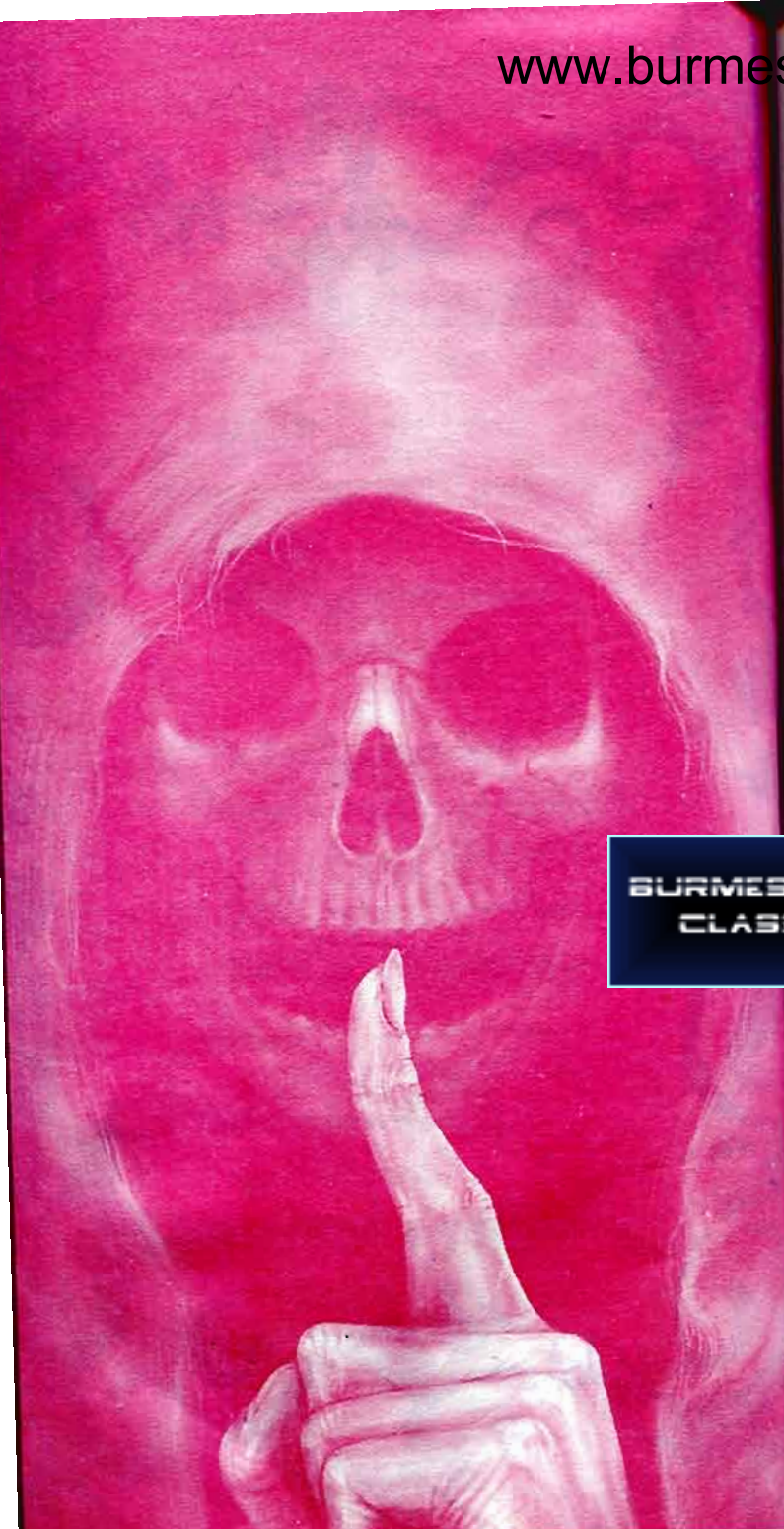
ဒဿနုလက်ဆောင်

- အချိန်သည်...
ပျင်းရိညံ့ဖျင်းသူတို့၏ဘဝကို စားပစ်သည်။
စွမ်းရည်ရှိပြီး
အချိန်နှင့်အမျှ ကြိုးစားနေသူတို့တော့
အကူအညီပေးတတ်လေသည်။
- ပန်းသီးအပုပ်များ၏အောက်ဆုံး၌
ရောက်နေသော ပန်းသီးအကောင်းတစ်လုံးကို
မည်သူကမှ ရှာဖွေယူချင်မည် မဟုတ်ပေ။
ထိုပန်းသီးပုပ်များအပေါ်သို့ ရောက်မှသာ
ထိုနေရာမှ လွတ်မြောက်ခွင့် ရရှိပေမည်။
- ရှေ့ကလူများ၏တော်ကြောင်းကောင်းကြောင်းကို
သင်က အသိအမှတ်ပြုပေးရပါမည်။
သင့်အကြောင်းကိုတော့
နောက်မှလူများက မှတ်ချက်ချကြပေလိမ့်မည်။

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) ဘုရားကျောင်းမှ ကံကြမ္မာမီးတောက်များ
- အခန်း(၂) ထူးဆန်းသောကားနက်ကြီးတစ်စီး
- အခန်း(၃) ရေအိုင်အတွင်းမှ ခေါ်သံ
- အခန်း(၄) ဝိညာဉ်ကလဲစားနှင့် ကံကြမ္မာဆိုးများ
- အခန်း(၅) ရေအိုင်အနီးမှ ဆန်းကြယ်သောလူသတ်မှု
- အခန်း(၆) ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် သဲလွန်စများ
- အခန်း(၇) အမှောင်ထဲမှ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်း
- အခန်း(၈) အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် တွေ့ခဲ့ရသူ
- အခန်း(၉) လူသတ်တရားခံ ဘယ်သူလဲ
- အခန်း(၁၀) ဝိညာဉ်လှိုင်းနဲ့ အရိုင်းမိစ္ဆာ
- အခန်း(၁၁) နန်းသဂုဗ်၏နှုတ်ဆက်စကား

အနန်း(၁)

ဘုရားကျောင်းမှ တံကြွမ္မာမီးတောက်များ

ရှမ်းပြည်နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံနယ်နိမိတ်အတွင်း၌ လေးပုံတစ်ပုံခန့် ပါဝင်နေပြီး အကြီးဆုံးပြည်နယ်တစ်ခုလည်းဖြစ်ပေသည်။

ပြည်နယ်၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ပဉ္စဂံ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ရှိလေသည်။ အနောက်ဘက်၌ ရှိသော ပြည်မ၏လွင်ပြင်ဒေသများကို ပဉ္စဂံ အခြေပြုထားကာ အရှေ့ဘက်၌ ရှိသော မဲခေါင်မြစ်(လာအိုနိုင်ငံ)အပေါ်သို့ ပဉ္စဂံ၏ထိပ်ဖျား ကျရောက်နေလေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်၏မြောက်ဘက်၌ ကချင်ပြည်နယ်၊ အရှေ့

မြောက်ဘက်တွင် ယူနန်ပြည်နယ်(တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ)၊ အရှေ့ဘက်တွင် ယူနန်ပြည်နယ်နှင့် လာအိုနိုင်ငံ၊ အရှေ့ဘက်တွင် ယိုးဒယားနိုင်ငံ၊ တောင်ဘက်တွင် ကယားပြည်နှင့် အနောက်ဘက်တွင် မန္တလေးတိုင်း၊ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် စစ်ကိုင်းတို့က ဝန်းရံထားလေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်၏အဓိကကျသော သင်္ကေတတစ်ခုမှာ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများ ပေါများခြင်းနှင့် နေရာအနှံ့အပြားတွင် စိမ်းလန်းသော သစ်တောကြီးများက ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

တောင်ငူတောင်တန်းများမှာ အများအားဖြင့်တော့ တောင်နှင့်မြောက် သွယ်တန်းလျက်ရှိကြသော်လည်း မြောက်ပိုင်းဒေသများ၌ ရှိသော တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးများမှာ အရှေ့အနောက် သွယ်တန်းထားသည်လည်း ရှိပေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်သည် ပင်လယ်ရေပြင်အထက် ပေပေါင်း(၃၀၀၀)ကျော်မှ (၄၀၀၀)အထိ အမြင့်ရှိပြီး တောင်စဉ်တောင်တန်းများမှာ ပေ(၆၀၀၀)မှ (၈၀၀၀)အထိ မြင့်မားကြသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း၌ ရှိကြသော တောင်ထိပ်များအနက် အမြင့်ဆုံးတောင်မှာ တောင်သိန္နီနယ်အတွင်း၌ ရှိသော လွယ်လိန်းတောင်ထွတ်ဖြစ်သည်။

ထိုတောင်ထွတ်မှာ အမြင့်ပေပေါင်း(၈၇၇၇)အမြင့် ရှိလေသည်။ ထိုတောင်ထွတ်ကဲ့သို့ပင် မတိမ်းမယိမ်း အမြင့်ရှိသော တောင်ထွတ်များမှာ မြောက်သိန္နီနယ်အတွင်းရှိ လျန်ရှန်တောင်၊ ကျီးတုံနယ်အရှေ့ပိုင်းရှိ လွယ်ပန်နောင်၊ မိုင်းကိုင်းနယ်အတွင်းရှိ လွယ်စန်နှင့် လွယ်

တစ်တောင် စသည်တို့မှာ ပေ(၈၀၀၀)ခန့် မြင့်မားကြလေသည်။ ပင်းတယနယ်အတွင်းမှ မဲနယ်တောင်တန်းရှိ အရှေ့မြင်အနောက်မြင်တောင်ထွတ်မှာ ပေပေါင်း(၇၆၇၈)ပေ အမြင့်ရှိသည်။

ထို့ပြင် နမ့်တမ်ဖတ်ချောင်းဝှမ်းနှင့် နမ့်ပွန်ချောင်းဝှမ်းကို ခြားလျက်ရှိသော လွယ်မောနှင့်လွယ်မောင်ဟု ခေါ်သော တောင်မြင့်ကြီးများမှာ ပေပေါင်း(၇၀၀၀)နှင့် (၈၀၀၀)ကျော်ခန့် ရှိကြလေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်းမှာ တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်း၊ တောင်မြင့်ကြီးများ ပေါလှသလို မြစ်ချောင်းများလည်း များစွာရှိလေသည်။

တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကြားမှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းရသော ကြောင့် မြစ်ချောင်းများမှာ မတ်စောက်ကျဉ်းမြောင်းကြလေသည်။

မြစ်ချောင်းများတို့၏အကြား၌ တည်ရှိသော တောင်နှာမောင်းတို့သည် ထိုမြစ်ချောင်းများ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် တည်ရှိကြလေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်ကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော မြစ်များတွင် သံလွင်မြစ်သည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ထိုမြစ်ကို ရှမ်းဘာသာဖြင့် 'နမ့်နန်း' မြစ်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ထိုမြစ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို မြောက်မှတောင်သို့ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းရာ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ပြည်နယ်ကို အရှေ့နှင့်အနောက်ပိုင်း ခြားထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

မြစ်ရိုးတလျှောက် ဧရာဝတီမြစ်ကဲ့သို့ မြေပြင်ပြန့်ပြူးခြင်း မရှိဘဲ နက်ရှိုင်းမတ်စောက်သော ကမ်းပါးစောက်ကြီးများကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စီးဆင်းလေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း သံလွင်မြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သော မြစ်လက် တက်များမှာ လက်ဝဲဘက်ကမ်းမှ စီးဝင်သော နမ့်တင်(နမ့်တိန်း)၊ နမ့်မ၊ နမ့်ဆင် စသည်တို့ဖြစ်ပြီး လက်ယာဘက်ကမ်းမှ စီးဝင်သော နမ့်ပန်နှင့် နမ့်တန် စသည်တို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်၏အခြားမြစ်ကြီးတစ်မြစ်မှာ မဲခေါင်မြစ် ဖြစ်ပေ သည်။

သို့သော် ရှမ်းနယ်နိမိတ်နှင့် လာအိုနိုင်ငံ နယ်နိမိတ်ကို ပိုင်းခြား သတ်မှတ်ထားသည့် မိုင်ပေါင်း(၁၂၀)ခန့်မျှသာ ထိုမြစ်ကြီးသည် ရှမ်း ပြည်နယ်နှင့် သက်ဆိုင်လေသည်။

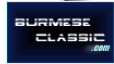
နမ့်တူ၊ မြစ်ငယ်၊ ဒုဠဝတီ ဟူသော သုံးမည်ရ နမ့်တူမြစ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်၏ထင်ရှားသော မြစ်တစ်သွယ်ဖြစ်သည်။

ပြည်နယ်အတွင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသမျှသာ ဖြတ်သန်းသွား သော်လည်း မဖော်ပြဘဲ မနေအပ်သော မြစ်တစ်သွယ်မှာ “နမ့်မောင်” ဟုလည်း ခေါ်သော “ရွှေလီမြစ်” ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမြစ်၏မြစ်ဖျား လက်ယာဘက်ကမ်းရှိ မိုင်းမောဒေသမှစ၍ ရှမ်းပြည်နယ်အများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

အဆိုပါ မြစ်ဖျားအပြင် ရှမ်းပြည်နယ်အလယ်ပိုင်း မြေလတ် ဒေသ၌ မြစ်ဖျားခံပြီးလျှင် ရပ်စောက်နယ်၊ ဘော်နယ်တို့ကို ဖြတ်ကျော် ကာ ပြည်မရှိ ကျောက်ဆည်ခရိုင်မှတစ်ဆင့် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့ စီးဝင်သော ဇော်ဂျီမြစ်... .

ဟိုပုံးနယ်တွင် မြစ်ဖျားခံသော နမ့်တမ်ဖတ်ချောင်း.. .

မြေလတ်ဒေသတိုက် စီးဆင်းကာ အင်းလေးထဲသို့ အနောက် ဘက်မှ စီးဝင်၍ တောင်ဘက်သို့တဖန် ပြန်ထွက်ပြီးလျှင် ကယားပြည် နယ်အတွင်းသို့ စီးဝင်သော နမ့်ဘီလူးချောင်း... .

လဲချားနယ်တောင်ကုန်းများ၌ မြစ်ဖျားခံပြီးလျှင် တောင်ဘက် ကယားပြည်နယ်အတွင်းသို့ စီးဝင်ပြီးနောက် သံလွင်မြစ်သို့ စီးဝင်သည့် နမ့်ပွန်ချောင်း စသည်တို့လည်း ရှိပေသေးသည်။

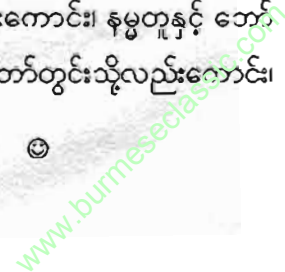
ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတွင် မန္တလေးမှ မြန်မာ-တရုတ် နယ် ခြားဖြူးကလေးဖြစ်သော ကြူကုတ်အရောက် တောက်လျှောက်သွားနိုင် သော မော်တော်ကားလမ်း ရှိသည်။

ထိုလမ်းသည် ကျောက်မဲ၊ သီပေါ၊ လားရှိုး၊ သီပေါ၊ ကွတ်ခိုင်၊ မိုင်းယုတို့ကို ဖြတ်သန်းသွား၍ မန္တလေးမှ မိုင်းယုအထိ (၂၇၇)မိုင် ရှိသည်။

မိုင်းယုမှ အနောက်တောင်ဘက်ရှိ မူဆယ်သို့လည်းကောင်း၊ မူဆယ်မှတဖန် အနောက်တောင်ဘက်ယွန်းယွန်းရှိ နမ့်ခမ်းမြို့သို့လည်း ကောင်း လမ်းခွဲရှိသည်။

နမ့်ခမ်းမြို့မှတစ်ဆင့် ကချင်ပြည်နယ်ရှိ ဝန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနား၊ ပူတာအိုအထိ သွားနိုင်လေသည်။

မန္တလေးမှ နယ်စပ်အရောက်ထိ မော်တော်ကားလမ်း တ လျှောက်တွင် လမ်းခွဲရှိသေးရာ ကျောက်မဲမှ မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ်တို့သို့လည်း ကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် သပိတ်ကျင်းသို့လည်းကောင်း၊ နမ့်တူနှင့် ဘော် တွင်းသို့လည်းကောင်း၊ လားရှိုးမှ နမ့်တူနှင့်ဘော်တွင်းသို့လည်းကောင်း၊

လားရှိုးမယ်ဟန်မှ မိုင်းရယ်နှင့် တန့်ယန်းသို့လည်းကောင်း၊ တန့်ယန်းမှ မိုင်းရှူးသို့လည်းကောင်း၊

တန့်ယန်းမှ သံလွင်မြစ်ကို တာကောင်းအစ်တံတားမှ ဖြတ်၍ တရုတ်နယ်စပ်ရှိ ပန်ဆန်းသို့လည်းကောင်း လမ်းခွဲများ ရှိသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းတွင် သာစည်မှ ယိုးဒယားနယ်စပ်ရှိ တာချီလိတ်သို့အရောက် (၄၈၅)မိုင်ခန့် ရှည်လျားသော မော်တော်ကားလမ်းရှည်ကြီးဖြင့် တောက်လျှောက်သွားနိုင်သည်။

ဖြတ်သန်းသွားသောမြို့များမှာ . . .
ကလော၊ တောင်ကြီး၊ ဟိုပုံး၊ လွိုင်လင်၊ နမ့်စန်၊ ကွန်ဟိန်း၊ တာကော်၊ ကျိုင်းတုံတို့ဖြစ်သည်။

ထိုမော်တော်ကားလမ်းရှည်ကြီးမှာလည်း လမ်းခွဲများ ရှိလေရာ နမ့်စန်မှမိုးနဲ၊ လင်းစေး၊ မိုင်းပန်သို့ သွားသောလမ်းခွဲ၊ မိုးနဲမှ မောက်မယ်သို့ သွားသောလမ်းခွဲ၊ အောင်ပန်းမှ ပင်းတယသို့ (၂၄)မိုင် ရှည်သောလမ်းခွဲ၊ ပင်းတယမှ (၃၂)မိုင်ဝေးသော ရပ်စောက်သို့ သွားသည့်လမ်းခွဲတို့ ရှိသည်။

ရပ်စောက်တွင် ဗထူးတပ်မြို့ ရှိလေသည်။

ပင်းတယမှ ရွာငံသို့ သွားသောကားလမ်းမှတစ်ဆင့် ကျောက်ဆည်သို့ ပေါက်ရောက်သော ကားလမ်းလည်း ရှိသည်။

ထို့အပြင် . . .

ဟဲဟိုးမှ ဘော်ဆိုင်းသို့ (၁၉)မိုင်မျှ ရှည်သောလမ်းခွဲ၊

တောင်ကြီးမရောက်မီ ရွှေညောင်မှ ညောင်ရွှေမြို့သို့ (၇)မိုင်

ရှည်သောလမ်းခွဲများ ရှိသည်။

ညောင်ရွှေမှ မိုင်းသောက်အထိ ကားလမ်းပေါက်ရောက်သည်။

မိုင်းသောက်မှ ပင်လောင်းအထိ ကားလမ်းပေါက်ရောက်သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းကို ဆက်သွယ်ထားသော မော်တော်ကားလမ်းများမှာ လွိုင်လင်၊ သီပေါ၊ လားရှိုး(၁၈၅)မိုင် တစ်လမ်းနှင့် လွိုင်လင်၊ ကျေးသီမန်စံ၊ လားရှိုး(၂၀၂)မိုင်တစ်လမ်းတို့ဖြစ်သည်။

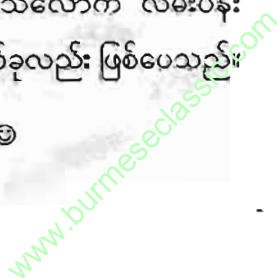
ထိုလမ်းရှည်ကြီးများတွင် လမ်းခွဲတိုများလည်း ရှိသေးသည်။ လွိုင်လင်အနီးရှိ နမ့်စန်မှ မိုးနဲ၊ လင်းစေး၊ မိုင်းပန်သို့ ရောက်ရှိနိုင်သော လမ်းခွဲတစ်ခု ရှိသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ကယားပြည်နယ်ကို ဆက်သွယ်နိုင်သော မော်တော်ကားလမ်းနှစ်လမ်းမှာ ဟိုပုံးမှ ကယားမြို့တော် လွယ်ကော်သို့ အရောက် (၈၅)မိုင်ရှည်လျားသောလမ်းနှင့် အောင်ပန်းမှ ပင်လောင်း၊ ပင်လောင်းမှ လွယ်ကော်သို့အရောက် (၁၀၅)မိုင်ရှည်လျားသောလမ်းတို့ဖြစ်၍ အောင်ပန်လွယ်ကော်လမ်းသည် ပို၍ကောင်းလေသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်သည် ပြည်မနှင့် ဆက်သွယ်သော လေကြောင်းခရီးလည်း ရှိသည်။

လေယာဉ်ကွင်း ရှိသောမြို့များမှာ လားရှိုး၊ ဟဲဟိုး၊ ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်၊ နမ့်စန်နှင့် မိုင်းဆတ်တို့ဖြစ်ကြသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်သည် နေရာကျယ်ဝန်းသလောက် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု များပြားလှသော နေရာဒေသတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အများအားဖြင့်သော လူသူမနေသော တောတောင်များသာ ရှိနေသော နေရာများစွာတို့လည်း ရှိနေကြသည်။

ထိုနေရာများထဲတွင် ဂမ္ဘီရဆန်သော နေရာအချို့လည်း ရှိနေကြပေသည်။

ထိုနေရာများတွင် မူဆယ်မှ အနောက်တောင်ဘက်ယွန်းယွန်း တဝိုက်တွင် ရှိသော နမ့်ခမ်းမြို့သို့ သွားသော ကားလမ်းတလျှောက်လည်း တစ်နေရာ ပါဝင်လေသည်။

ထိုနေရာလမ်းတလျှောက်မှာ ရွာကြီးရွာငယ်အချို့လည်း ရှိပြီး အများအားဖြင့်တော့ တောင်ယာစိုက်ခင်းများ လက်ဖက်ခြံ၊ လိမ္မော်ခြံ၊ သစ်တော်သီးခြံများ ရှိကြလေသည်။

ခြံတီသူများ လက်အောက်၌ ရှိနေစဉ်က ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု မရှိသေးသော ထိုနေရာများမှာ ဆန်းကြယ်သောအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုး သိပ်မရှိတော့ပေ။

ယခင်ကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း လူသေဆုံးမှုများနှင့် ဖျောက်ဆုံးမှုများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေဆုံးသွားသည်၊ ဖျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်ကိုတော့ မည်သူမှ မသိခဲ့ကြရပေ။ ထိုကဲ့သို့သောအဖြစ်အပျက်များ အဖြစ်အများဆုံးနေရာမှာ နမ့်ပန်လုံရွာနှင့် အနီးတဝိုက်တွင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်က ထိုနေရာတဝိုက်မှာ ယခုအခါကဲ့သို့ လူနေအိမ်ခြေ များပြားခြင်း မရှိသေးဘဲ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်ဝန်း၊ ကိုယ့်

စိုက်ခင်းများဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြသူ များလေသည်။

ရွာမှာ ရွာကြီးဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားများ ထူထောင်ကာ မူဆယ်ဘက်သို့သော်လည်းကောင်း၊ နမ့်ခမ်းမြို့ဘက်သို့ သော်လည်းကောင်း ပြေးဆွဲနေသော ခရီးသည်တင် မော်တော်ကား ပိုင်ဆိုင်သူများပင် ရှိကြသည်။

အချို့ လိမ္မော်ခြံ၊ သစ်တော်သီးခြံ ပိုင်သူများမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားများဖြင့် ခြံထွက်သစ်သီးများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ကြသည်။

၎င်းရွာမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူများ ရှိသောကြောင့် ရွာထိပ်ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဆောင် တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များက ထိုကျောင်းသို့ သွားပြီးဝတ်ပြုကြသည်။

ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ကားလမ်းနှင့် မဝေးလှပေ။ မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈)နေရာလောက်တွင်ရှိပြီး ထိုနေရာမှာ ရှိသော လမ်းခွဲတစ်ခုမှ ချိန်ကွေ့ဝင်သွားပါက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲတစ်ခု ရှိသောကြောင့် စနေနေ့ညတွင် တီးဝိုင်းသမားများက သီချင်းတိုက်နေကြလေသည်။

တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်ရာ အဖွဲ့သားများပါ၊ မိန်းကလေးရော ယောက်ျားကလေးများပါ ပါဝင်ပြီး အားလုံးလူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ကြ

လေသည်။

ထိုနေ့ညက ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်မရှိဘဲ အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းမှ တီးခတ်လိုက်သော ဂစ်တာသံ အချို့ကပင် အမှောင်ထုများ ရှိရာသို့ ပျံ့လွင့်လာနေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းမှာ ရှိနေကြသော လူငယ်လူရွယ်များကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်(၉)နာရီအချိန်တွင် ကျင်းပမည့် မင်္ဂလာပွဲ၌ တီးခတ်ဖြေဖျော်ပေးရန် သီချင်းများကို ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေကြလေသည်။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာချေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်နက်ကြီးများ ခြုံထားသော လူတစ်ယောက်မှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

၎င်းလက်ထဲမှာ သံပုံးတစ်ပုံး ပါလာပြီး ထိုသံပုံးအတွင်းမှ အရည်များဖြင့် ဘုရားကျောင်းနံရံပတ်လည်ကို လိုက်လံပက်ဖြန်းနေလေသည်။

ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံး သစ်သားများဖြင့် ဆောက်ထားပြီး ကျောက်ပြားချပ်များ ခင်းထားလေသည်။ အတွင်းမှာ တီးခိုင်းတိုက်နေသူများကတော့ အပြင်မှ အခြေအနေကို လုံးဝမသိကြရှာပေ။

ခဏကြာသောအခါ ဘုရားကျောင်းနံရံပတ်ပတ်လည်နေရာ

များမှာ မီးတောက်ကြီးများ ထလာလေတော့သည်။ မီးတောက်ကြီးများမှာ နေရာလပ် မရှိလောက်အောင် လေးဘက်လေးတန်နေရာများမှာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တောက်လောင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှပင် ဘုရားကျောင်းအတွင်း၌ သီချင်းတိုက်နေကြသော လူရွယ်များမှာ အထိတ်တလန့်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း မရတော့ပေ။

စူးစူးဝါးဝါးအော်သံများက တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

အတွင်းမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်ရန် ကြိုးစားနေကြသောလူငယ်လူရွယ်ကလေးများမှာ အပြင်သို့ မရောက်နိုင်ကြတော့ဘဲ မီးတောက်များ၏ဝါးမျိုခြင်းကို ခံကြရပြီးနောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးကြရလေသည်။

ဘုရားကျောင်း ရှိသောနေရာမှာ ရွာသူရွာသားများ နေသောနေရာနှင့် အတန်ငယ် ဝေးသောကြောင့် မီးရောင်နှင့် ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားကြရသဖြင့် ရွာသူရွာသားများ အပြေးအလွှား ရောက်သွားကြသော်လည်း အချိန်က မမီတော့ပေ။

သူတို့ ရောက်သွားသောအချိန်မှာ အရှိန်ပြင်းလှသော မီးတောက်ကြီးများက ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုသွားပြီးနောက် မီးတောက်များအတွင်း ရောက်နေသူများမှာလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်ကိုသာ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ကြရလေ

၂၂

ပြန်စက

သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တိုက်မှာ မီးတောက်နေ
သောအသံများအပြင် အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့
သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့မှာ (၁၉၄၉)ခု၊ နိုဝင်ဘာလ(၁၉)ရက်
(၁၃၁၁-ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်နေ့) စနေနေ့ညပင်ဖြစ်တော့
သည်။

အခန်း(၂)

ထူးဆန်းသောကားနက်ကြီးတစ်စီး

ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပျက်စီးသွားရုံ
မကဘဲ မင်္ဂလာပွဲအတွက် သီချင်းတိုက်နေကြသည့် လူငယ်လူရွယ်များ
လည်း မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားသော
ကြောင့် ရွာသူရွာသားများက ထိုနေရာတွင် နောက်ထပ် ဘုရားကျောင်း
အသစ် မဆောက်ကြတော့ပေ။

အခြားလွတ်ကင်းသောနေရာ၌ နောက်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်
ကြသည်။ မူလနေရာကိုတော့ အတိတ်နိမိတ် မကောင်းသောနေရာဟု

www.burmeseclassic.com

သတ်မှတ်ကာ ဒီအတိုင်း ထားကြသည်။

မီးလောင်ပြင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာတော့ မီးလောင်ထားသော ကြောင့် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသော အဆောက်အဦးပျက်ကြီးနှင့် မီးသင့်ထားသော သစ်ပင်ခြောက်များသာ ရှိတော့သည်။

ဘုရားကျောင်းပျက် ရှိသော မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈) တောင်ကုန်းတဝိုက်သို့လည်း အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် မည်သူမှ မသွားဝံ့ကြပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်တွင် တစ္ဆေသရဲများ ခြောက်လှန့်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆထားသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

နေဝင်ရီတရောအချိန် ထိုတောင်ကုန်းအနီးမှ ဖြတ်ပြန်လာသည့်အခါ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရှိသော ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး ရှိရာမှ ကယ်ပါ ယူပါ ဟူသော စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံများ ကြားရခြင်း၊

တစ်ခါတစ်ရံလည်း မီးလောင်ထားသောကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသူများ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခြင်း၊

တစ်ခါတစ်လေမှာလည်း အဝတ်မည်း ခြုံထားပြီး ဦးထုပ်အနက်ဝိုင်းကြီးတစ်လုံး မျက်နှာအုပ်ဆောင်းထားသော လူကြီးတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့် ညအချိန်မဆိုထားနှင့်၊ နေဝင်ရီတရောအချိန်မျိုးမှာပင် ထိုနေရာတဝိုက်သို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မပြုဝံ့ကြတော့ပေ။

အကယ်၍ အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ် ရှိသဖြင့် မဖြစ်မနေ သွားရမည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ယောက်ချင်းနှစ်ယောက်ချင်း မသွားဝံ့ကြဘဲ

အဖော်အပေါင်းနှင့်သာ သွားဝံ့ကြသည်။

ဘုရားကျောင်း မီးမလောင်ခင်က လက်တပ်ရန် စီစဉ်ထားသော ကိုစိုင်းလူနှင့် နန်းစောမေတို့နှစ်ယောက်၏လက်ထပ်ပွဲမှာလည်း မလုပ်ဖြစ်တော့ပေ။

(နောက်ပိုင်းမှာတော့ ၎င်းတို့အစီအစဉ်နှင့်ပင် လက်ထပ်ကာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။)

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် နှစ်အတော်ကြာသည်အထိ ထူးထူးခြားခြား မရှိခဲ့ပေ။

ဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်ရန် ပြင်ဆင်ပြီးမှ လက်မထပ်ဖြစ်ဘဲ မိမိတို့အစီအစဉ်ဖြင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြသော ကိုစိုင်းလူနှင့် နန်းစောမေတို့လင်မယားမှာပင် သမီးတစ်ယောက် သားတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့လေပြီ။

သို့တိုင်အောင် မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈)နေရာတွင် ရှိသော ဘုရားကျောင်း မီးလောင်ထားသောနေရာတဝိုက်မှာ တစ္ဆေသရဲတို့ ခြောက်လှန့်မှုများကတော့ ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ကိုစိုင်းလူတို့လင်မယား ပိုင်ဆိုင်သော လိမ္မော်ခြံမှာ ရွာနှင့် အတော်ဝေးသော တောင်ခြေဘက်၌ ရှိသည်။ ခြံထဲတွင် အလုပ်သမားများ ထားသော်လည်း ကိုစိုင်းလူကတော့ မပြတ်သွားရသည်။

၎င်းမှာ ဂျစ်ကားတစ်စင်း ရှိသောကြောင့် ထိုကားကိုပင် ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက် အသွားအလာ ပြုလုပ်လေသည်။ ရောက်သောအခါ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသော ကားအနက်တစ်စင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုကားမှာ လင်ရိုဘာအမျိုးအစားဖြစ်ပြီး တစ်စီးလုံး အနက် ရောင်များ သုတ်ထားသည်။

ထိုကားကို မြင်သည်နှင့် ကျော်လံလှကားဖြစ်ကြောင်း ကိုစိုင်းလူ သိလိုက်သည်။

ကျော်လံလှမှာ အခြားရွာသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကိုစိုင်းလူနှင့် မသင့် မြတ်လှပေ။ သူသည် နန်းစောမေ အပျိုဘဝက အသေအလဲ ပိုးပန်းခဲ့ သော်လည်း မရခဲ့ပေ။

နန်းစောမေက ကိုစိုင်းလူ၏မေတ္တာကို လက်ခံပြီး လက်ထပ်ခဲ့ သောကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျော်လံလှနှင့် မတွေ့ရသည် မှာ (၄)နှစ်ခန့် ရှိနေပြီး ယခုမှ ပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစိုင်းလူကား ထိုနေရာရောက်သောအခါ ကျော်လံလှက လမ်းပေါ် ထွက်တားသောကြောင့် ရပ်ပေးလိုက်သည်။ ကျော်လံလှမှာ အသက်(၃၀)အရွယ်ခန့်ရှိပြီး တရုတ်ကပြားသွေးပါသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

လူပုဂ္ဂိုလ် ဂင်တိုတိုနှင့် အသားအရောင်က နီစပ်စပ် ရှိသည်။ သူသည် အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး ထောက်ကာ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကျော်လံလှ”

“မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“အချိန်မရှိတော့ဘူး... မင်းတွေ့ချင်ရင် ငါ့အိမ်လိုက်လာခဲ့”

“သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာပြောမှာလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျော်လံလှဆိုတဲ့ငါက တစ်သက်လုံး ဘယ်သူ့ကျောတာကိုမှ ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ တွေ့တော့မှ အရှက်ကွဲခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် တရုတ်နယ်ဘက်မှာ သွားနေခဲ့တာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ကိုစိုင်းလူက စတီယာတိုင်ပေါ် လက်တင်ထားရင်း အေးအေး ဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဟိုမှာလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်နေလို့မရဘူး၊ ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားခဲ့တဲ့မိန်းမနဲ့ ငါ့အပေါ်မှာ ကျောသွားခဲ့တဲ့ မင်းအပေါ် မှာ မကျေနပ်တိုင်း ဒီကိပ် ပြန်လာချင်နေလို့ ပြန်လာခဲ့တာ”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဒီလောက်မကျေမနပ် ဖြစ်နေရ လောက်အောင် နန်းစောမေနဲ့က ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့လား”

ထိုသို့မေးသောအခါ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူကမှ မင်းအချစ်ကို လက်မခံချင်လို့ ငါ့ကို ရွေးပြီးလက်ထပ် ခဲ့တာ၊ ဘာများ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရတာလဲကွာ၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ် ဘူးလား၊ နောက်တစ်ယောက်ရှာပေါ့ ကျော်လံလှရဲ့၊ နောက်တစ်ချက်က ငါ့မှာ သားတွေသမီးတွေတောင် ရနေလို့ အတော်ကြီးပြင်းနေပြီ၊ အခု အချိန်ရောက်မှ မင်းအနေနဲ့ မကျေနပ်လို့ ဘာတွေပဲပြောပြော ဂရု မစိုက်နိုင်တော့ဘူး ကျော်လံလှရေ၊ ငါ့သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောကာ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ကျော်ဇံလှနှင့် တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ပြန်ပြော လိုက်သောအခါ နန်းစောမေခမာ များစွာစိုးရိမ်သောက ရောက်ရတော့ သည်။

“ကျော်ဇံလှဆိုတဲ့လူအကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိ တယ်၊ ဒေါသလည်း ကြီးတယ်၊ နောက်ပြီး အငြိုးအတေးလည်း သိပ်ကြီး တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတာ ရှင့်အတွက် အနှောင့် အယှက်တွေ အန္တရာယ်တွေ ရောက်လာမှာစိုးရတယ်၊ သတိဝီရိယ ထား ပါနော်”

ဟု သတိပေးရှာသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ သူတို့ စိုးရိမ် သောက ရောက်ခဲ့ရသလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့တော့ပေ။

ကျော်ဇံလှကို နောက်ထပ်မတွေ့ရတော့သလို သတင်းလည်း မကြားရတော့ပေ။

လူကြိုရိုသောကြောင့် ကျော်ဇံလှ နေသောရွာကို လှမ်းပြီး စုံစမ်းကြည့်ပြန်တော့လည်း ကျော်ဇံလှတစ်ယောက် ရွာမှ ပျောက်သွားခဲ့ သည်မှာ ရက်အတန်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့မှ စိတ်ချလက်ချဖြစ် သွားကြတော့သည်။

နန်းစောမေစိတ်ထဲမှာတော့ ကျော်ဇံလှတစ်ယောက် တရုတ် နယ်ဘက်သို့ ပြန်သွားပြီဟု ထင်လိုက်မိသဖြင့် အတန်ငယ် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

ကိုစိုင်းလူမှာလည်း အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် သတိမထားရ

တော့သဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာခွင့် ရလေသည်။ တစ်ညမှာ တော့ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ . . .

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်ကာမှ မိမိတို့အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ် စီး ရပ်ထားပြီး ‘တဝူးဝူး’ နှင့် လီတဖိနင်းနေသံ ကြားရသဖြင့် ကိုစိုင်းလူ က အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လေသည်။

အိမ်ရှေ့၌ ကားအနက်ကြီးတစ်စင်း ရပ်ထားသည်။ သို့သော် ရှေ့မီးကြီးနှစ်လုံးကို ဖွင့်ထားသောကြောင့် ရှေ့လမ်းတလျှောက်အလင်း ရောင်များက ဖြာဆင်းကျနေတော့သည်။

ထိုကားနက်ကြီးကို မြင်သောအခါ ကိုစိုင်းလူမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

စိတ်ထဲမှလည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

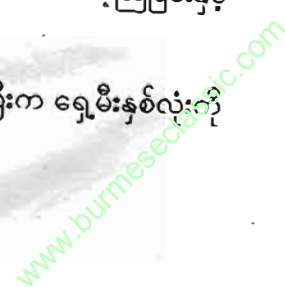
ထိုကားနက်ကြီးမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။

ကျော်ဇံလှ အမြဲစီးနေကျဖြစ်သော လင့်ရီဘာ ကားနက်ကြီးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှာ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော်လည်း ကား နက်ကြီးနှင့် ကားနက်ကြီးအပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန် ကြီးကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ကိုစိုင်းလူမှာ ထိုကားနက်ကြီးကို မြင်သောအခါ အံ့ဩခြင်းနှင့် ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုပါ ဝင်လာလေသည်။

ထိုသို့ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေစဉ် ကားနက်ကြီးက ရှေ့မီးနှစ်လုံးတို့

ပြောစကား

ဖွင့်ပြီး ဝူးကနဲ မောင်းထွက်သွားလေသည်။
 ထိုအခိုက်မှာပင် နန်းစောမေက သူ့အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။
 “ကိုစိုင်းလူ . . . ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ”
 “စောစောက အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးရပ်သံ ကြားလို့ ထွက်ကြည့်တာပါ။ မင်းမကြားလိုက်ဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း . . . ဘာသံမှ မကြားလိုက်ပါဘူး”
 နန်းစောမေက တအံ့တဩ ပြန်ပြောသည်။
 “မီးရောင်တွေ ဒီလောက်ထိုးထားတာတောင် မမြင်လိုက်ဘူး”
 “ကျွန်မတို့လည်း ဒီရှေ့ခန်းမှာပဲ ထိုင်နေကြတာပဲ။ ကားလည်း မမြင်ဘူး။ မီးရောင်လည်း မတွေ့မိပါဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်သားနဲ့သမီးပါ အနားမှာ ရှိနေကြတာပဲ။ သူတို့ကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး”
 ထိုအခါမှ အနားရောက်လာသော သမီးဖြစ်သူ နန်းသရဖီက ပါ ဝင်ပြောသည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် အဖေရဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကျွန်မတို့လည်း ရှိနေကြတာပဲ။ အဖေပြောတဲ့မော်တော်ကားကို မတွေ့မိပါဘူး”
 ထိုသို့ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းကပင် ကိုစိုင်းလူ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
 “အဲဒါဆိုရင်လည်း ငါ့မျက်စိအမြင်မှားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”
 ဟု စကားကို လျှော့ချလိုက်ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်က ထိုမျှနှင့် မပြီးပေ။
 ကိုစိုင်းလူတစ်ယောက် နံနက်စောစောအချိန် ခြံထဲသို့ သွားသည့်အခါဖြစ်စေ၊ ညနေစောင်းအချိန် ခြံထဲမှ ပြန်လာသည့်အချိန်ဖြစ်စေ မိမိကားနောက်ဘက်မှ ကားတစ်စီး လိုက်လာသံကို ကြားနေရသည်။

ကြားရသည်မှာ သာမန်ကြားနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းလိုက်လာသောအသံမျိုး ကြားနေခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်မချသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း နောက်ဘက်မှာ မည်သည့်ကားမှ မတွေ့ရပေ။ နောက်ရက်မှာတော့ သူတစ်ယောက်တည်း မသွားတော့ဘဲ ခုံဘေးနားမှာ အဖော်ရစေရန် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားသည်။

တစ်နေ့ ညနေစောင်းအချိန် လိမ္မော်ခြံထဲမှ ပြန်လာစဉ် နောက်ဘက်မှ စက်ကုန်ဖွင့်မောင်းလာသော မော်တော်ကားတစ်စင်း၏စက်သံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စူးစူးရဲရဲ ထိုးထားသည့် ကားမီးရောင်ကိုပါ မြင်ရသည်။

“ဝူး . . . ဝူး”

နောက်ဖက်မှ လိုက်လာသော မော်တော်ကား၏လီဇာနင်းသံက ပြင်းသောကြောင့် တဝှမ်းဝှမ်းနှင့်အသံကိုပင် ကြားနေရသည်။

“မင်း ဘာသံကြားရသလဲ ထွန်းခ”

“ဘာမှမကြားရဘူး ဆရာ”

“ကားမီးရောင်ကိုရော မမြင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မမြင်ပါဘူး၊ ဆရာ ဘာမြင်ရလို့လဲ”

“ဘာ... ဘာမှမမြင်ရပါဘူး၊ ငါ့မျက်စိတွေက သိပ်မကောင်း
တော့ နောက်က မော်တော်ကားတစ်စီးများ လိုက်လာသလားလို့ပါ”
ထိုသို့ပြောသဖြင့် ဘေးမှာ ထိုင်နေသော တပည့်ဖြစ်သူက
တအံ့တဩနှင့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ထွန်းခက ဘာမှမကြားရ မမြင်ရဟု ပြောနေသော်လည်း
ကိုစိုင်းလူမျက်စိထဲမှာ နောက်ဘက်မှ လှမ်းထိုးထားသောမီးရောင်နှင့်
လီဗာကုန် နင်းလိုက်လာသောစက်သံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။
သို့ကြောင့် မိမိကား၏စက်ရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း
အကြောင်းမထူးလှပေ။

နောက်မှ လိုက်လာသောကားက ကပ်ပါလာမြို့ ပါလာလေ
သည်။ နောက်ဆုံး နမ့်ပန်လုံရွာနှင့် နီးလာတော့မှ စက်သံရော မီးရောင်
ပါ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကိုစိုင်းလူတစ်ယောက် ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်တော့
သည်။

အနန်း(၃) ရေအိုင်အထွင်းမှ ခေါ်သံ

မူဆယ်နှင့်နမ့်ခမ်းသို့ သွားသော ကားလမ်းမကြီးနှင့် မဝေးလှ
သောနေရာတွင် ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင် ရှိသည်။ ထိုရေအိုင်ကြီးမှာ
နမ့်ပန်လုံရွာဘက်မှ သွားလျှင်လည်း မဝေးလှပေ။

ရေအိုင်ရှိသောနေရာမှာ တောင်များ ဝန်းရံထားသော
အလယ်နေရာတွင် သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ရေစူးက
လည်း နက်သည်။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရေခမ်းသွားသည် မရှိဘဲ အမြဲတမ်း ပြည့်နေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

တောင်ထွတ်များအပေါ်မှ စီးဆင်းလာသော ရေတံခွန်များက ထိုရေအိုင်အတွင်းသို့ စီးကျနေကြပြီး အိုင်တွင်းမှ လျှံကျလာသောရေများက တောင်ကြားများအတွင်းမှ အောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းသွားကြလေသည်။

ရေအိုင်ကြီး၏နံဘေးပတ်လည်၌ ထင်းရှူးတောများနှင့် အခြားသစ်တောကြီးများက ဝန်းရံထားလေသည်။ ထိုရေအိုင်ကြီးအတွင်းမှာ အရပ်ဒေသအခေါ် ထူးကျင်းဟု ခေါ်သော လိုဏ်ခေါင်းပေါက်များနှင့် ကျင်းနက်ကြီးများ ရှိသည်။

မိုးရာသီ တောင်ကျရေများ ဆင်းလာသောအချိန်တွင် ထိုရေအိုင်အတွင်းသို့ စီးဝင်လာပြီး ဝဲကတော့ကြီးများဖြစ်ကာ ရေစီးကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

လိုဏ်ခေါင်းပေါက်နှင့် ထူးကျင်းကြီးများအတွင်းသို့ ဝဲကတော့သဖွယ်ဖြစ်သော ရေများ စီးဝင်သွားပုံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။

ထိုအချိန်များတွင် လိုဏ်ခေါင်းပေါက်များအတွင်းမှ ထူးထူးခြားခြားအသံများကို ကြားကြရသည်။

အချို့က လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှာ ခိုအောင်းနေလေ့ရှိသော သတ္တဝါများ အော်ဟစ်သံများဟု ထင်သည်။

အချို့ကလည်း လိုဏ်ခေါင်းနှင့် ထူးကျင်းကြီးများအတွင်းသို့ ရေများ စီးဝင်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြသည်။

အချို့အယူသီးသူများကလည်း ထိုအသံများမှာ လိုဏ်ခေါင်း

အတွင်းမှာ ခိုအောင်းနေကြသော မကောင်းဆိုးဝါးများအော်သံ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကြသူများလည်း ရှိကြသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ထိုရေအိုင်ကြီးနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှာ နေထိုင်ကြသူများကတော့ ထိုအသံများထက် ရေအိုင်အတွင်းမှာ ရှိနေကြသောငါးများကို ပို၍စိတ်ဝင်စားမှု ရှိကြလေသည်။

မိုးရာသီရောက်လာလျှင် တောင်ကျရေများ စီးကျနေသော ချောင်းမြောင်း၊ ရေအိုင်ငယ်ကလေးများထဲမှာ ငါးများ ဖမ်းဆီး၍ ရသည်။

သို့သော် ငါးကြီးငါးကောင်းများ မရဘဲ ငါးအသေးများသာ ဖမ်းမိလေသည်။ ငါးကြီးငါးကောင်းများက ရေအိုင်ကြီးအတွင်းမှာသာ ရှိကြသည်။

ထိုရေအိုင်အတွင်းမှာတော့ ငါးအမျိုးအမည် စုံလင်အောင် ရှိသည်။ ငါးခူနှင့်တူသောငါးများ၊ ငါးရဲ့နှင့်တူသောငါး၊ ငါးဖမ်းမနှင့်တူသောငါး၊ ကပ်သပေါင်းနှင့်တူသောငါးများအပြင် အရပ်ဒေသအခေါ် ကျားငါးဟု ခေါ်သော ငါးကြီးများပင်ရှိသည်။

ကျားငါးကြီးများမှာ ကပ်သပေါင်းနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူပြီး ကျယ်ဝန်းသောပါးစပ်ထဲမှာ ချွန်ထက်သောအစွယ်များ အထက်အောက်ပါလေသည်။

သွားအစွယ်များမှာ သုံးလေးလက်မခန့် ရှည်သောကြောင့် ၎င်းပါးစပ်ကို စေ့မရအောင် ထောက်ထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်(၁၀၀)ကျော်ခန့်ရှိပြီး ငါးပေကျော်

ခြောက်ပေခန့် အလျားရှည်သည်။

ထိုငါးမျိုးမှာ လူတစ်ယောက် မဆိုထားနှင့်၊ ဆတ်တစ်ကောင် ကိုပင် အသာကလေး ကိုက်ချီသွားနိုင်သည်။

၎င်းသွားနှင့် ကိုက်မိပါက မိကျောင်းတစ်ကောင်ပင် ခါးလယ်မှ ပြတ်ထွက်သွားလောက်အောင် ချွန်ထက်လှသည်။ ထိုငါးကြီးများမှာ ရေစူးနက်လှသော ကျောက်လိုက်ခေါင်းများကြားမှာ ခိုအောင်းနေ တတ်ကြသည်။ အချို့က ထိုငါးကြီးများကို နတ်ငါးကြီးများဟု အယူရှိပြီး မဖမ်းဆီးဝံ့ပေ။

အကယ်၍ ဖမ်းဆီးရန်ကြိုးစားသူများမှာလည်း ဘေးအန္တရာယ် ဆိုးများနှင့် တွေ့ပြီး အသက်သေဆုံးသော အဖြစ်အပျက်များလည်း ရှိသည်။

တစ်ခါက ထိုရေအိုင်အတွင်းမှာ ကျားငါးကြီးများကို ဖမ်းဆီးရန် မုဆိုးတစ်ယောက်က ကြံစည်ဖူးလေသည်။ သူသည် အခိုင်ခံ့ဆုံး ငါးမြား နှင့် ကြီးများ တပ်ဆင်ကာ ယုန်သေတစ်ကောင်ကို အစာအဖြစ် ချိတ်၍ ကျောက်တုံးပေါ်မှ ထိုင်ပြီး ငါးများလေသည်။

အတန်ကြာတော့ ရေအောက်မှငါးက ငါးစာကို ဟပ်သည်။ မုဆိုးက ဝမ်းသာအားရနှင့် ငါးများကြီးကို ပြန်ဆွဲယူသည်။

သို့သော် မရပေ။ ဆွဲရင်းနှင့်ပင် ရေအောက်မှ ဆွဲအားက ပြင်းထန်သောကြောင့် ရေထဲ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။ နောက် တစ်နေ့တွင် ရွာမှ လူများက လိုက်ရှာကြရာ ထိုမုဆိုး၏ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ပိုင်းကိုသာ တွေ့ရပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့သော်လည်း ကျားငါးရှိသောနေရာမှာ လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ ဖြစ်သဖြင့် လူများကတော့ ဂရုမထားကြပေ။ အလုပ်မှ ပြန်လာလျှင် ထိုအိုင်အတွင်းသို့ ဆင်း၍ ရေချိုးသူချိုး၍ ငါးရှာသူ ရှာကြလေသည်။

၎င်းတို့အနေနှင့် ရေတိမ်သောနေရာများ၌သာ ရေချိုး၊ ငါးရှာ ကြသောကြောင့် အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဟု ယူဆထားကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ထွန်းဆိုင်နှင့် အခြားအဖော်တစ်စုတို့မှာ ညနေ ပိုင်း အလုပ်သိမ်း၍ ပြန်လာကြရာ ရေအိုင်ကြီး ရှိရာသို့ ရောက်သော အခါ ရေဆင်းချိုးကြလေသည်။

ထွန်းဆိုင်ဆိုသူမှာ ကိုစိုင်းလူခြံတွင် အလုပ်လုပ်နေသူတစ် ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သူနှင့် အတူပါလာသော ခွန်ဆန်ဆိုသူမှာလည်း ထွန်းဆိုင်နှင့် အတူ ကိုစိုင်းလူခြံ၌ အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်သည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ကိုစိုင်းလူအတွက် အစစအရာရာ အား ကိုးရပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံတော်များဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက် ရေအိုင်ထဲ ရောက်သောအခါ မနီးမဝေးမှာ ရေချိုးနေကြသော လူအချို့လည်း ရှိနေကြသည်။ ယောက်ျား မိန်းမနှင့် ကလေးများပါ ပါလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရေချိုးနေရင်း ထွန်းဆိုင်က ပြောလေသည်။

“ငါတော့ ဒီရေအိုင်ထဲမှာ ရေချိုးရတာ စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့် နဲ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ ထွန်းဆိုင်ရဲ့၊ ဟိုမှာ တခြားလူတွေလည်း

ချိုးနေကြတာပဲဟာ”

ထွန်းဆိုက်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နံဘေးမှ ရေပွက်များ ထလာလေတော့သည်။ ရေပွက်များမှာ ရိုးရိုးရေပွက်မျိုး မဟုတ်ဘဲ သွေးနီရောင်များ လွမ်းနေသော ရေပွက်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟာ . . . သွေးပွက်တွေ ထလာပါလား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ . . . ငါ့ဘေးနားမှာ သွေးပွက်တွေ ထနေတာ မမြင်ရဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် ခွန်ဆန်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရပေ။ ပကတိ ရေပြင်အတိုင်းသာ တွေ့ရသည်။ အချို့နေရာများမှာ ရွံ့ရေများ ရောနေသည်မှလွဲပြီး အခြားဘာမှမတွေ့ရပေ။

“ဘယ်မှာ သွေးရောင်ရှိလို့လဲ၊ ရွံ့နှစ်ရေတွေပဲ ရှိပါတယ်ဟ”

ခွန်ဆန်က သူမြင်သမျှ ပြောနေသော်လည်း ထွန်းဆိုက်မျက်စိထဲမှာတော့ ရေအောက်မှ တက်လာသော သွေးပွက်များကို အတိုင်းသား မြင်နေရုံမကဘဲ အဝေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းပြောနေသော အသံများကိုပါ ကြားနေရသည်။

“ဒီရေအိုင်ထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း နေလို့ကတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွာ၊ မင်းတို့ပါ လာနေမှပေါ့”

ထိုအသံ ဘယ်နေရာမှ လာနေမှန်း သူ မသိချေ။ သို့သော်

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောနေမှန်းတော့ သူ့စိတ်ထဲမှ အလိုလို သိနေသည်။

သို့ကြောင့် ရေအိုင်ထဲမှ ချက်ချင်းပြန်တက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ငါတို့ သွားကြစို့ ခွန်ဆန်”

ခွန်ဆန်က နားမလည်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရေချိုးနေခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

ထွန်းဆိုက်မှာ ရေထဲမှ ပြန်တက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ၎င်း၏ ခြေထောက်ကို ရေအောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ခွန်ဆန် . . . အဲသည်လိုတော့ မနောက်နဲ့ကွာ”

“ငါက မင်းကို ဘာနောက်လိုလဲ”

“ငါ့ခြေထောက်ကို မင်းလာဆွဲတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ရေထဲမှ ပြန်တက်ရန် ပြင်နေကြစဉ် ရေအောက်မှ သွေးပွက်ကြီးများ ထလာပြန်လေသည်။

ထိုသွေးပွက်ကြီးများကို ခွန်ဆန်က မမြင်ရဘဲ ထွန်းဆိုက်ကသာ လှမ်းမြင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ထွန်းဆိုက်မှာ ကမ်းပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်တက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

သို့သော် . . . မရတော့ပေ။

ခြေထောက်ကို ဆွဲထားသော လက်ကြီးတစ်ဖက်က ရေ
အောက်သို့ ဆွဲယူသွားချေပြီ။

“ဟာ. . . ဟ. . . လုပ်ပါဦး ခွန်ဆန်ရ၊ ငါ့ကို ရေခဲအောက်ကို ဆွဲချ
နေပြီ”

ပထမတော့ ခွန်ဆန်လည်း မယုံပေ။ ဒီလောက် ရေတိမ်တိမ်
ကလေးထဲမှာ ဘယ်သူက ရေအောက်မှာ ရောက်နေပြီး ခြေထောက်ကို
လာဆွဲမှာတဲ့လဲ။

ဒါက ခွန်ဆန်၏ အမြင်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကြည့်နေရင်းမှာပင် လက်ကားယား ခြေကား
ယားနှင့် ထွန်းဆိုင်တစ်ယောက် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားသည်ကို
လှမ်းမြင်ရသောအခါ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ခွန်. . . ခွန်ဆန်. . . ငါ့ကို. . . ကယ်. . . ကယ်ပါဦး”

ထိုသို့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ရင်းနှင့် ရေအောက်သို့ စုံးစုံးမြုပ်သွား
လေတော့သည်။

“ထွန်းဆိုင်. . . ထွန်းဆိုင်”

အော်ဟစ်ခေါ်သော်လည်း ထွန်းဆိုင်ကတော့ ပြန်ပေါ်မလာ
တော့ပေ။

ရေပြင်ပေါ်မှာ ရေမြုပ်ကလေးများသာ ပေါ်နေလေတော့
သည်။ ခွန်ဆန်အော်သံကြောင့် မနီးမဝေးနေရာမှာ ရေချိုးနေကြသော
လူအချို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခွန်ဆန်”

“ထွန်းဆိုင်တစ်ယောက် ရေနစ်သွားလို့. . . လုပ်ကြပါဦး”

“ဟာ. . . မဟုတ်တာ၊ ဒီနေရာမှာ ရေက တိမ်တိမ်လေးရှိတာ၊
နောက်ပြီး ထွန်းဆိုင်က ရေကူးတတ်တာပဲ. . . ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“မင်းကို နောက်ပြောင်နေတာ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ မယုံရင် ကြည့်နေ၊
မကြာခင် တစ်နေရာကနေ ပြန်ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြသော်လည်း ထွန်းဆိုင်တစ်ယောက်
ကတော့ ပေါ်မလာတော့ပေ။

အချို့က မကျေနပ်သဖြင့် ထိုနေရာတဝိုက်သို့ ဆင်းပြီး ရေငုပ်
၍ ရှာဖွေကြသော်လည်း အစအနမျှပင် မတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့် နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်
လာတော့ အသီးသီး လက်လျှော့ပြီး ရေအိုင်ကြီးရှိရာမှ ပြန်ခဲ့ကြလေ
သည်။

ထိုသတင်းက နမ့်ပန်လုံရွာထဲမှာ ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်
သွားလေတော့သည်။

မီးတိုင်များကိုင်းပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံပြောကြရာ
ညဦးပိုင်းအချိန်မလွန်ခင် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ကြားပြီး
တစ်ရွာလုံး သိသွားကြလေတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကြားသော
အခါ အယူစွဲ ရှိသူများကတော့ သူတို့ထင်မြင်သလို ပြောကြသည်။

“ဒီရေအိုင်ကြီးက သာမန်မဟုတ်ဘူး၊ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ
ငါတို့ဘိုးဘွားမိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက ရှိနေခဲ့တဲ့အိုင်ပဲ၊ ဟိုးတုန်း
ကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခါ လူစားတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ အခု

နောက်ပိုင်းတွေမှာ မကြားရတာ အတော်ကြာပြီ။

အခု ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုတော့ တစ်ကျော့ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီလား မသိဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားဖူးနားဝ ရှိသူများကလည်း သူတို့ကြားဖူးသလို ဝင်ပြောပြသည်။

“ဟုတ်တယ်... အဲသည်လို လူစားတော့မယ်ဆိုရင် ဝဲဟီသံလိုအသံမျိုး ကြားလာရတယ်။ အဲဒီအသံကြားရင်တော့ ရေအိုင်နားကို ဘယ်သူမှ မသွားဝံ့ကြတော့ဘူး”

အယူအစွဲ မရှိသူများကတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့်ပင် သူတို့ ထင်မြင်သလို ပြောကြသည်။

“ရေအိုင်ကြီးက လူစားတာ မစားတာတော့ မသိဘူး။ ရေအိုင်ထဲမှာ လူစားတဲ့ ကျားငါးကြီးတွေ ရှိတာကတော့ အမှန်ပဲ။ အဲဒီငါးတွေက လူတစ်ယောက်မပြောနဲ့၊ မိကျောင်းတစ်ကောင် ဆတ်တစ်ကောင်ကို အပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်တယ်။ ထွန်းဆိုင်ကို အဲဒီငါးကြီးတွေ ဆွဲသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

တု အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထွန်းဆိုင်တစ်ယောက်ကတော့ ရေအိုင်ကြီးအတွင်းမှာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

© မောင်မြင့်စာပေ ©

အခန်း(၄)

ပိညာဉ်ကလွဲစားနှင့် ကံကြမ္မာဆိုးများ

ထွန်းဆိုင်တစ်ယောက် ရေအိုင်အတွင်းမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဆိုသောသတင်းကို ကြားရသောအခါ ထူးထူးခြားခြား ကြောက်ရွံ့နေသူတစ်ဦးတော့ရှိသည်။

အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ကိုစိုင်းလူပင်ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထွန်းဆိုင်မှာ သူ့အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရပြီး အားကိုးရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သို့ကြောင့် ခွန်ဆန်ကို ခေါ်ပြီး အသေးစိတ် မေးကြည့်ရသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြပါဦး”

© မောင်မြင့်စာပေ ©

www.burmeseclassic.com

“အလုပ်က ပြန်လာပြီး ရေအိုင်နား ရောက်တော့ ရေဆင်းချိုး ကြမယ်လို့ ခေါ်တာနဲ့ နှစ်ယောက်သား ရေဆင်းချိုးကြတယ်။ ချိုးနေရင်း နဲ့ သူ့မျက်စိထဲမှာ ရေအောက်က သွေးပွက်ကြီးတွေ ထလာတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟင်. . . မင်းရော မြင်သေးလား”

“ကျွန်တော်တော့ မမြင်ရဘူး၊ နောက်ပြီး ရေအိုင်ထဲက ခေါ်သံ ကြားရတယ်လို့လည်း ပြောသေးတယ်။ နောက်တော့ သူ့ကို တစ် ယောက်ယောက်က ရေအောက်ကို ဆွဲယူသွားသလို မြုပ်သွားတာပဲ တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ များစွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသူမှာ ကိုစိုင်းလူပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် ခွန်ဆန်ထဲမှ ထိုအကြောင်းများကို ကြားသောအခါ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

နန်းစောမေက ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသဖြင့် သတိပေးလေသည်။

“ကိုစိုင်းလူရယ်. . . ကိုယ့်ဆီက အလုပ်သမားတစ်ယောက် သေသွားတာပဲ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ အခု ရှိကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသလိုပဲ. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့ညဦးပိုင်းအချိန် လွန်သောအခါ ရွာထဲမှ ထူးထူးခြားခြား ခွေးအူသံများ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် အိပ်မပျော်သေးသော ကိုစိုင်းလူမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောမိပြီး စိုးရိမ်သောကများ ဝင်လာလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကားတစ်စင်း စက်နှိုးသံ ကြားရပြီး စူးစူးဝါးဝါး ထိုးထားသော ကားတစ်စင်း၏မီးရောင်ကိုပါ လှမ်းမြင်ရသည်။

ကိုစိုင်းလူမှာ အိပ်ရာမှ အသာထပြီး အပေါက်မှ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားအနက်ကြီးတစ်စင်း ရပ်ထားပြီး တရူးဝူးနှင့် လီဇာနင်းနေသောအသံ ပေါ်ထွက်နေလေသည်။ ရှေ့မီးနှစ်လုံး အလင်းရောင်ကလည်း အတော်ဝေးဝေးသို့တိုင် ရောက်နေလေသည်။

ထိုစက်သံကိုသော်လည်းကောင်း၊ မီးရောင်ကိုသော်လည်းကောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကြားနိုင်မြင်နိုင်သော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အပြင်ထွက်မကြည့်ကြပေ။ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေသော သူ့မိန်းမနှင့်သားသမီးများပင် မကြားကြဘဲ အိပ်မြဲအိပ်နေကြသည်။

သူ့လှမ်းကြည့်နေရင်းမှာပင် ရွာထဲဘက်မှ လျှောက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် ကားမီးရောင် ရှိသောနေရာသို့ လျှောက်လာရာ မီးရောင်အောက်သို့ ရောက်တော့မှ မည်သူမည်ဝါမှန်း သိရသည်။

“ဟင်. . . ထွန်းဆိုင်”

မီးရောင်အောက်သို့ ဝင်လာသူမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ တစ်ရွာလုံးက ရေနစ်သေပြီဟု ပြောနေသော ထွန်းဆိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်. . . ထွန်းဆိုင်”

ထွန်းဆိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ရေများ ရွှဲနေပြီး ယခုမှပင် ရေထဲမှ တက်လာသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။ ထွန်းဆိုင်က သူ့ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး သွားပြီဖြစ်သည်။

ထွန်းဆိုင်မှာ သူ့လက်အောက်မှ စေခိုင်းထားသော လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးဖြင့် မြင်ရသော အခါ ကျောထဲမှာ စိမ့်ကနဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထွန်းဆိုင်က သူ့ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် ရပ်ထားသောကားနက်ကြီးအပေါ်သို့ တက်သွားရာ သူ့ အပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားနက်ကြီးက ‘ဝူး’ ကနဲ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ နမ့်ပန်လုံရွာကြီးတွင် ကြောက်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သေဆုံးသွားသော ထွန်းဆိုင်မှာ မိန်းမနှင့် (၁၃)နှစ်သားအရွယ် သားတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထွန်းဆိုင် သေဆုံးသွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ၎င်း၏ သားဖြစ်သူမှာ သေဆုံးသွားပြန်လေသည်။

သေဆုံးပုံမှာလည်း အတော်ဆန်းသည်။

၎င်းမှာ အဖော်များနှင့် တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာရာ ကားလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် မူဆယ်ဘက်မှ ကားနက်ကြီးတစ်စင်း မောင်းလာသည်ကို အားလုံးလှမ်းမြင်ကြရသည်။

၎င်းတို့မှာ အရွယ်တူ သုံးလေးယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုလမ်းမှ ညနေတိုင်း ပြန်လာနေကျဖြစ်သည်။

သူတို့ပြန်လာသောအချိန်မှာ ယခုကဲ့သို့ လမ်းမပေါ်မှာ မော်တော်ကားများ အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသည်ကို မကြာခဏ တွေ့ဖူးလေရာ အဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပေ။

အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသော ကားနက်ကြီး သူတို့နှင့် မနီးမဝေးနေရာ ရောက်သောအခါ လမ်းမပေါ်မှ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းချလာသည်။

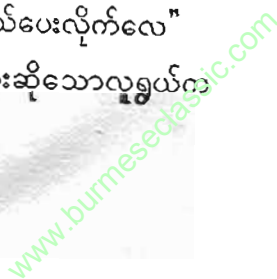
၎င်းဦးတည်လာသောလမ်းမှာ လမ်းနံဘေးမှ လမ်းလျှောက်နေကြသူများ ရှိရာဘက်သို့ဖြစ်သည်။

“ဟေ့. . . ဟိုမော်တော်ကားက ငါတို့ဘက် ဦးတည်လာနေတာပါလား၊ ဘေးလွတ်အောင် ရှောင်ကြဟ”

ဟု ပြောပြီး အသီးသီး ဘေးလွတ်ရာ ထွက်ပြေးကြသော်လည်း ထွန်းဆိုင်၏ သားဖြစ်သူ သာထွေးဆိုသောလူရွယ်မှာ နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့. . . သာထွေး. . . သာထွေး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ၊ လမ်းဘေးကို ဖယ်လိုက်. . . ဖယ်ပေးလိုက်လေ”

ဟု ဝိုင်းအော်ကြသော်လည်း သာထွေးဆိုသောလူရွယ်က

တော့ အဖော်များ လှမ်းပြောနေသည်ကို လုံးဝမကြားတော့သည့် အလား ကားနက်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

လျှပ်တပြက်အချိန်အတွင်းမှာပင် . . .

အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာသော ကားနက်ကြီးက လမ်း

ဘေးမှာ ရပ်နေသော သာထွေးကို ဝင်တိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း. . .”

“အား. . .”

“ဟာ. . . သေပြီဟ”

အော်ဟစ်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာစဉ်မှာ ကားနက်ကြီးက လမ်းမပေါ် ပြန်တက်ပြီး အဝေးသို့ မောင်းနှင်သွားရာ ခဏချင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ အဖော်များက လမ်းဘေးမှာ ပုံလျက်သား လဲကျနေသော သာထွေးထံသို့ ပြေးသွားကြသည်။ သာထွေးမှာ မရှုမလှဖြင့် အသက်ငင်နေချေပြီ။

“သာထွေး. . . သာထွေး. . . မော်တော်ကား လာနေတာ မြင်နေရက်နဲ့ မင်းဘာကြောင့် ထွက်မပြေးတာလဲ”

“ငါ. . . ငါ့ကို. . . မည်းမည်းကြီးက နေရာရွှေ့လို့မရအောင် ကိုင်ထားလို့. . . ရပ်. . . ရပ်နေရတာ”

ဟု ပြောပြီး သာထွေးတစ်ယောက် အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

သာထွေးတစ်ယောက် သေရပုံ ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကို ကြား

ရသူတိုင်း ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကြရလေသည်။

“ငါတို့ရွာထဲမှာ အဲဒီကားနက်ကြီး ဝင်ဝင်လာတာ တွေ့တဲ့လူတွေ့ရတယ်၊ ငါတို့ရွာတော့ အမှောင့်ပယောဂတွေ ရောက်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဘယ်က ကားနက်ကြီးလဲဗျ”

“ဘယ်သိမှာလဲဟ. . . တစ္ဆေစီးတဲ့ကားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု လွယ်လွယ်ပင် ပြောနေကြသော်လည်း သူတို့အားလုံး ကြောက်ရွံ့နေကြသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ လင်လည်းသေ၊ သားလည်းဆုံး ဖြစ်ရသော ထွန်းဆိုင်၏မိန်းမမှာ ဆွဲကြီးချကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

တစ်ရွာလုံးကတော့ ထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုများ၏ ကံကြမ္မာကို မတွေးတတ်အောင် ရှိနေကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး လအနည်းငယ်ကြာသောအခါ အန္တရာယ်ဆိုးများက ကိုစိုင်းလူတို့မိသားစုများ ရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်လာလေတော့သည်။

ကိုစိုင်းလူက ၎င်း၏သမီးနှင့်သားဖြစ်သူ နန်းသရဖီနှင့် ခွန်နောင်တို့နှစ်ယောက်ကို အထူးဂရုစိုက်ကာ စောင့်ရှောက်ပေးနေသည်။

သမီးအကြီးနန်းသရဖီက (၁၆)နှစ်ခန့်ရှိပြီး သားအငယ် ခွန်နောင်က (၁၃)နှစ်အရွယ်ခန့် ရှိနေသည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံးက ရုပ်ရည်သန့်ပြန်ကြသူများဖြစ်ကြသော

ကြောင့် သားနှင့်သမီးနှစ်ယောက်စလုံးမှာလည်း ရုပ်ရည်ချောမောကြ သည်။

ကိုစိုင်းလူက လိမ္မော်ခြံနှင့် လက်ဖက်စိုက်ခင်းများ ရှိပြီး စီးပွား ဥစ္စာပြည့်စုံသူဖြစ်သောကြောင့် သားနှင့်သမီးကို အလုပ်ပင် မခိုင်းခဲ့ပေ။

ထို့ပြင် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ နမ့်ပန်လုံရွာကြီးနှင့် အနီး တဝိုက်မှာ အန္တရာယ်ဆိုးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျရောက်နေသော ကြောင့် သားသမီးနှစ်ယောက်ကို အခြားနေရာသို့ပင် မသွားစေခဲ့ပေ။

“ခွန်နောင်... အရင်ကလို ရေအိုင်ဘက် သွားပြီး ရေချိုးတာ တို့ ငါးရှာတာတို့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

မိခင်ဖြစ်သူ နန်းစောမေကိုလည်း သမီးနှင့်သားဖြစ်သူကို မျက်စိအောက်မှာ မပြတ်ကြည့်ရှုရန် တဖွဖွ မှာကြားပြီးမှ ကားကို မောင်းပြီး ခြံထဲသို့ သွားလေသည်။ ကိုစိုင်းလူအနေနှင့် ထွန်းဆိုင်တို့ မိသားစုသုံးယောက်စလုံး အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် ကြုံတွေ့ရပြီး တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေခဲ့ကြပြီးနောက် အစစအရာရာ သတိနှင့် နေထိုင်သွားလာနေခဲ့သော်လည်း မည်သည့်အန္တရာယ် အနှောင့် အယှက်နှင့်မျှ မတွေ့ရပေ။

တစ်နေ့တော့ အိမ်မှာ ကျန်နေသောခွန်နောင်မှာ အပြင်သို့ မထွက်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖခင်မရှိသောအချိန်မှာ သွား လည်ချင်သဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူကို နားပူနားဆာ လုပ်လေတော့သည်။

“ရွာထဲ မရောက်တာလည်း အတော်ကြာပြီ၊ အဖေ မရှိတုန်း

ရွာထဲ ခဏသွားချင်တယ် အမေရယ်”

“ဟဲ့... နင့်အဖေက ဘယ်မှမသွားရဘူးလို့ မှာထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူ မသိဘဲ ရွာထဲ သွားလို့ နင့်အဖေ သိရင် ဆူလိမ့်မယ်”

“ခဏလေး သွားမှာပါ အမေရယ်... မသိစေရပါဘူး”

“နင်အတော်ခက်ပါလား ခွန်နောင်ရယ်၊ အခုတလော ရွာထဲ မှာ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေနေတာ နင်မကြားဘူး လား... မကြောက်ဘူးလား”

“ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ နေ့ခင်းအချိန်ကြီး သွားတာပဲ”

ဟု အတင်းပူဆာလေရာ နန်းစောမေမှာ သားဖြစ်သူကို ချစ် သဖြင့် ခဏတဖြုတ် သွားခွင့်ပေးရန် စိတ်ကူးပေါ်လေသည်။

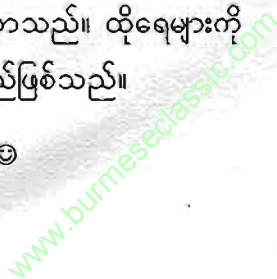
သို့သော်လည်း ဒီအတိုင်းတော့ မလွတ်ချင်ပေ။

“ကဲ... ဒီလောက်သွားချင်ရင်လည်း ခဏတော့ သွားရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းတော့ မသွားရဘူး၊ ရေအိုးတွေထဲကို ရေတုံဘိုင်က နေ ရေအပြည့် သယ်ထည့်ပြီးမှ သွားရမယ်”

ဟု ပြောရာ ခွန်နောင်မှာ ရွာထဲ သွားရမည်ဆိုသောကြောင့် ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်ကာ ရေပုံးနှစ်ပုံးကို ယူပြီး ရေတုံကင် ရှိရာသို့ သွားလေ သည်။

ရေတုံကင်မှာ ခြံဝန်းအတွင်း၌ပင် ရှိလေသည်။

ခွန်နောင်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ရေတုံကင်ကို ဆွဲလိုက် တင် လိုက်နှင့် ပြုလုပ်လေရာ ရေများ ပန်းထွက်လာသည်။ ထိုရေများကို သံပုံးနှင့် ခံပြီး အိုးအတွင်းသို့ သယ်ထည့်ရမည်ဖြစ်သည်။

ပထမတစ်ခေါက် သွားထည့်တော့ မထူးခြားပေ။ နောက်တစ်ခေါက် သွားပြီး ရေတုံကင်ကို နှိပ်ချလိုက်သောအခါ ဦးစွာ ရွံ့နှစ်ရောင် ရေများ ပါလာသည်။ ထိုရေများကို မြင်သောအခါ များစွာအံ့ဩသွားသည်။

“ရေတုံကင်ထဲက ရွံ့နှစ်ရေတွေ ထွက်လာပါလား”
ဟု တွေးရင်း ကြည့်နေသည်။

ပုံးအတွင်း ကျလာသော ရွံ့နှံ့ရေများကို သွန်ပစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် တုံကင်နှိပ်တော့ ရွံ့နှစ်ရေများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်သွားပြီး နောက်ထပ်ကျလာသောရေများက အရောင်ပြောင်းသွားလေသည်။

သို့သော် ကြည်လင်သောရေမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ အနီရောင်များဖြစ်သည်။

“ဟင်. . . ”

ခွန်နောင်မှာ တအံ့တဩနှင့် တုံကင်ကို ဆက်နှိပ်ကြည့်ရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရောင်ပြောင်းလာပြီး ရေအရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ သွေးရောင်များ ဖြစ်လာတော့သည်။ ခွန်နောင်က တုံကင်ကို ဆက်မနှိပ်တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“တုံကင်ရေက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စောစောက ရွံ့နှစ်ရေတွေ ကျလာတယ်၊ အခုတော့ အနီရောင်အရေတွေ ကျလာပြန်ပြီ”

ဟု တွေးမိရင်း ထိုအရေများကို လက်ဖြင့် ယူ၍ နမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . . တုံကင်ထဲက သွေးတွေ ကျလာပါလား”

ဟု အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသွားလေသည်။

“အမေရေ. . . အမေ. . . ဒီမှာ လာပါဦးဗျ”

“ဟဲ့. . . ခွန်နောင်. . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟို. . . ဟို. . . တုံကင်ထဲက သွေးတွေ ကျလာလို့ဗျ”

“ဟယ်. . . မဟုတ်နိုင်တာ”

“အို. . . ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါလား”

ဟု ပြောသဖြင့် နန်းသရဖီပါ လိုက်လာပြီး ကြည့်သည်။ ရေတုံကင်နား ရောက်တော့ သွေးများ၊ ရွံ့နှံ့ရေများ မရှိတော့ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်းသာ တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ. . . နင်ပြောတဲ့သွေးတွေ”

“စောစောကတော့ ဒီနေရာမှာ နီရဲနေတာပဲ၊ အခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ ရေတုံကင် နှိပ်ကြည့်ပါလား”

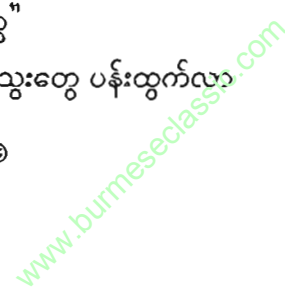
ဟု ပြောသဖြင့် နန်းသရဖီက ရေတုံကင်ကို နှိပ်ချလိုက်ရာ ရေများ ပန်းထွက်လာသည်။

ရွံ့နှစ်ရေလည်း မဟုတ်၊ သွေးရောင်လည်း မဟုတ်သည့် ပကတိ အဖြူရောင်ရေများပင်ဖြစ်သည်။

ထိုရေများကို မြင်သောအခါ ခွန်နောင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ. . . နင်ပြောတဲ့သွေးတွေ”

“စောစောက ကျွန်တော်နှိပ်တုန်းက သွေးတွေ ပန်းထွက်လာ

တာ တွေ့ရတယ်”

“မဟုတ်တာတော့ အတော်ပြောတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ရေမသယ်ချင်လို့ ဉာဏ်များတာ ငါမသိဘူး မှတ်နေသလား”

နန်းသရဖီက ထိုသို့ပြောသောအခါ ခွန်နောင်မှာ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲ. . ကဲ. . ငါက ရေနွှပ်ပေးမယ်၊ နင်က အိုးထဲ သယ်ထည့် ပေတော့”

ဟု ပြောပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် လုပ်ကြရာ အတန်ကြာ သောအခါ အိုးများအတွင်း၌ ရေများ ပြည့်သွားလေတော့သည်။ ခွန်နောင်လည်း ရွာထဲသို့ သွားလည်ခွင့် ရသွားလေသည်။

“အချိန်အကြာကြီး မနေနဲ့နော်၊ အဖေပြန်လာတာနဲ့ တွေ့ရင် နင်အဆူခံထိလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့”

ခွန်နောင်မှာ ဇောင်းအတွင်းမှ မြင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်သည့် ပမာ ရွာထဲသို့ ပြေးသွားလေတော့သည်။

ရွာထဲ ရောက်တော့လည်း သူ့အပေါင်းအဖော်များမှာ ယာထဲ လယ်ထဲ သွားရောက်၍ အလုပ်လုပ်နေကြသောကြောင့် လူစုံအောင် မတွေ့ရပေ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ထွက်လာတော့ ကွင်းစပ်နားမှာ ရပ်ထားသော ကားနက်ကြီးတစ်စင်းကို တွေ့ရလေသည်။ သူ အနားရောက်သွားတော့ ရှေ့ခန်းမှာ ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီး ဆောင်းထားသော

လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ဘေးတိုက်အနေအထားမို့ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရပေ။ သူ အနားရောက်သွားတော့ ကားအတွင်းမှ လူက လှမ်းမေးလေသည်။

“မင်းအဖော်တွေ လာရှာတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ. . . ရွာထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး”

“ဘယ်ရှိမှာလဲ. . . သူတို့အားလုံး ရေအိုင်ထဲမှာ ရောက်နေကြတာကိုး”

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

“ငါးဖမ်းနေကြတယ်လေ. . . ဒီအချိန်က ရေအိုင်ထဲမှာ ရေနည်းသွားတော့ ငါးတွေ ပေါ်နေပြီလေ. . . ပျော်စရာကြီးပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ ခွန်နောင်မှာ များစွာစိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း သွားချင်လိုက်တာဗျာ”

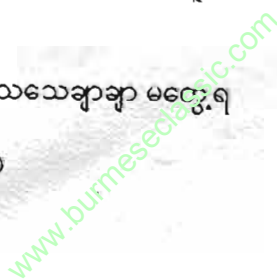
“ဒါဖြင့် ငါ့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ၊ ငါလည်း အဲဒီဘက် သွားမှာပဲ”

ဟု ပြောပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားပေါ် တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူ ကားပေါ် ရောက်သည်နှင့် ကားက ‘ဗူး’ ကနဲ မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ခွန်နောင်က နံဘေးမှ ကားမောင်းနေသူ၏ မျက်နှာကို ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။

အဝတ်နက်ကြီး ခြုံထားသောကြောင့် သေသေချာချာ မတွေ့ရ

ပေ။

ကားမောင်းနေသောအရှိန်က မြန်လွန်းသောကြောင့် လမ်းနံဘေးမှ သစ်ပင်များ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ကျန်ခဲ့လေသည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ရှေ့က တိုးဝင်လာသော လေအရှိန်ကြောင့် ကားမောင်းသူ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖုံးထားသောအဝတ်စက အနည်းငယ် လန်သွားသဖြင့် ထိုသူ၏မျက်နှာကို တစွန်းတစ မြင်လိုက်ရသည်။

လူမျက်နှာမျိုး မဟုတ်ပေ။

အရိုးခေါင်းခွံတစ်ခုကို အဝတ်ဖုံးထားသည်နှင့် တူနေသောကြောင့် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ မပြောဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လေပြင်းပြင်းတိုးဝင်လာတော့မှ ဖုံးထားသောအဝတ်စက အတော်များများ လန်သွားသည်။

“ဟင်. . .”

ထိုအခါမှာတော့ ခွန်နောင်မှာ များစွာကြောက်ရွံ့သွားလေတော့သည်။

သူမြင်လိုက်ရသောမျက်နှာမှာ လူမျက်နှာမျိုး မဟုတ်ပေ။ သေဆုံးနေသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် အရိုးကျနေသော မျက်နှာမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“ခင်. . . ခင်ဗျားမျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်. . . ဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုလူက မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်နှာကြီးဖြင့် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ငါသေတာပဲ အတော်ကြာသွားပြီပဲ”

“ကြောက်တယ်. . . ကြောက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကားရပ်ပေးပါဗျ. . . ဆင်းတော့မယ်”

သို့သော် ကားက အရှိန်မလျော့ဘဲ မောင်းပြန်မောင်းလာရာ ရေကန်ကြီးဘက်သို့ သွားသောလမ်းဘက်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ကားထဲမှာ ပါလာသော ခွန်နောင်မှာလည်း အော်ရင်းဟစ်ရင်းနှင့် ပါသွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာသော ကားနက်ကြီးမှာ ရေအိုင်ကြီးအတွင်းသို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

အခန်း(၅)

ရေခိုင်းအနီးမှ ဆန်းကြယ်သောလူသတ်မှု

ကိုစိုင်းလူအဖြစ်က ပေါင်ပေါ် မီးကျမှ ပူရသောအဖြစ်မျိုးနှင့် တူနေတော့သည်။

ယခင်သေဆုံးသူများမှာ အလုပ်သမားများသာဖြစ်သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ထူးထူးကဲကဲ မခံစားရပေ။ ယခုတော့ သူ့အလှည့်ရောက်လာသည်။

အန္တရာယ်ဆိုးများက သူ့မိသားစုများဘက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့ချေပြီ။

ပြန်ကြည့်

ထိုနေ့က မိုးချုပ်သည်အထိ ခွန်နောင်တစ်ယောက် ပြန်မလာ
သောကြောင့် လိုက်ရှာကြရာ နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းအချိန် ရောက်
သောအခါမှ ရေအိုင်ကြီးအစပ်တွင် အသက်ပျောက်နေသော ခွန်
နောင်ကို ပြန်တွေ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ နန်းသရဖီက ရေတုံကင်မှာ ရေငင်နေစဉ် ခွန်နောင်
တစ်ယောက် သွေးများ ပန်းထွက်လာသည်ကို မြင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်များ
ကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ငါတို့မိသားစုတွေ့ဆီကို အန္တရာယ်တွေက ရောက်လာပါရော
လား”

ထိုသို့ရေရွတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်
လေသည်။

နန်းစောမေကတော့ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မေးသည်။

“ကိုစိုင်းလူ... အခုတလော ကျွန်မတို့မိသားစုတွေ့ဆီကို
ဘယ်လိုအန္တရာယ်ဆိုးတွေ ရောက်လာတာလဲ၊ ရှင်ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့မိ
သလဲဟင်”

“ငါဘာမှမလုပ်ပါဘူး နန်းစောမေရယ်... မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ အကဲခတ်ကြည့်နေတာ အတော်ကြာ
ပြီ၊ အခုတလော ရှင်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ၊ မှတ်မှတ်ရရ
ထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုတွေ သေပြီးတဲ့နောက်မှာ ပိုပြီးဆိုးလာသလိုပဲ၊ ရှင်
ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ပြောပြစမ်းပါ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ဟုသာ ပြောသော်လည်း အမူအယာက မကောင်းလှပေ။
ခွန်နောင်အသုဘကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသောအခါ ကိုစိုင်းလူမှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ
ဘဲ အလုပ်သွားလျှင် သေနတ်ကို ယူဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ လိမ္မော်ခြံမှအပြန် အိမ်သို့ ရောက်အောင်
မပြန်သေးဘဲ ရေအိုင်ကြီးရှိသောဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ရေအိုင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
အခြားလူများ မရှိပေ။

ကားလမ်းမမှ ရေအိုင်အစပ်နားအထိ မဝေးလှပေ။ သို့သော်
လမ်းက မကျယ်ဝန်းလှဘဲ မော်တော်ကားတစ်စီး သွားသာရုံသာရှိသည်။

ညနေစောင်းအချိန်ပင် ရှိနေသေးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်
တဝိုက်တွင် ရှိသော သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့် အမှောင်ရိပ်များ သမ်းနေ
ချေပြီ။

ရေစပ်နှင့် မနီးမဝေး ရောက်တော့ ကားကို ရပ်ထားခဲ့ပြီး သေ
နတ်ကို ယူပြီး ရေစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရေပြင်ပေါ်မှာတော့ လေတိုက်နေသဖြင့် ငွေရောင်လှိုင်းကြက်
ခွပ်ကလေးများ ရှိနေသည်မှလွဲပြီး အခြားထူးခြားမှုတော့ ဘာမှမရှိပေ။

သူသည် သေနတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အံကို
တင်းတင်းကြိတ်ကာ ရေပြင်ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေရင်းမှပင် ပါးစပ်မှလည်း ခပ်ကိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေ
လျက်ရှိသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင်တော့ ဂါထာမန္တာန်များ ရွတ်ဆိုနေ

သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှောင်လာချေပြီ။ သို့သော် ရေပြင်ပေါ်မှာတော့ အလင်းရောင်အနည်းငယ် ရှိနေသေးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ငြိမ်သက်နေသောရေပြင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရေပွက်ကလေးများ ထလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုရေပွက်ကလေးများမှာ သာမန်ရေပွက်များ မဟုတ်ဘဲ နီညိုရောင်နှင့်အနီရောင် ရောနေသော ရေပွက်များဖြစ်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေပြင်ပေါ်မှာ သွေးကွက်ကြီး ပေါ်လာသည်။ သွေးကွက်ကြီး ပေါ်လာပုံမှာ ထမင်းအိုး ဆူပွက်နေသကဲ့သို့ တပွက်ပွက်နှင့် ထနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် သွေးကွက်အတွင်းမှ ပက်လက်အနေအထားနှင့် အလောင်းတစ်လောင်း ပေါ်လာသည်။

ထိုအလောင်းက ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရေမျက်နှာပြင်အောက်မှာ ခပ်ရေးရေး ပေါ်နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ရေစပ်မှာ ရပ်နေသော ကိုစိုင်းလူ ရှိရာနှင့် အလောင်းပေါ်လာသောနေရာမှာ မဝေးလှသောကြောင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

ပေါ်လာကာစက အလောင်းမှာ ပက်လက်အနေအထားနှင့် မျက်စိများ ပိတ်နေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် အလောင်း၏မျက်လုံး ဖျတ်ကနဲ ပွင့်လာသည်။ ငြိမ်သက်နေသောခြေလက်များကလည်း လှုပ်ရှားသကဲ့သို့ ရှိ

လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ ကိုစိုင်းလူမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် လက်ထဲမှာ ရှိနေသောသေနတ်ဖြင့် အလောင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက် ဆင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း. . ဒိုင်း. . ဒိုင်း”

တိတ်ဆိတ်နေသောပတ်ဝန်းကျင်မှာ သေနတ်သံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။

ဆူညံသောအသံကြောင့် သစ်ပင်များပေါ်မှာ အိပ်တန်းတက်နေကြသည့်ငှက်များ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပျံသန်းကြသည့်အသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အခြေအနေ ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် ရေပြင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးကွက်လည်း မရှိတော့။ အလောင်းလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်သော်လည်း အခြေအနေ မထူးခြားတော့မှ ကားရှိနေသောနေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာလေသည်။

ကားပေါ် ရောက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်တော့မှ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူ့ကားရပ်ထားသောနေရာနှင့် မနီးမဝေး ထင်းရှူးတောအတွင်းမှာ အန္တရာယ်က ရှိနေပြီ။

“ဝူး. . ဝူး. . . ဝူး”

ပြုံးစကား

လီဇာနင်းသံ ကြားရသည်။

တဆက်တည်း အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ကားမီးရောင် ပေါ်လာသည်။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး . . . ”

ထင်းရှူးတောအတွင်းမှ ကားမှာ ရန်သူကို တွေ့မြင်ရဖြင့် ဟန်ရေးပြင်နေသော ခြင်္သေ့တစ်ကောင် မာန်ဖီနေသည့်အသံမျိုးနှင့် တူလေသည်။

သူ့အတွက် အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်း ရောက်နေချေပြီ။ ကိုစိုင်းလူမှာ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

သူ့ကားထွက်လာသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထင်းရှူးတောအတွင်းမှ ကားနက်ကြီးကလည်း ဝေါကနဲ ထိုးထွက်ကာ နောက်မှ လိုက်လာလေတော့သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေချေပြီ။ ရှေ့မှ မောင်းနေသော ကိုစိုင်းလူကားမှာ စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းနေသလို နောက်မှ မောင်းလိုက်လာသောကားကလည်း စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းလိုက်လာရာ မဝေးလှတော့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ကားလမ်းမပေါ်မှာ လူသွားလူလာများ မရှိတော့သလို အခြားကားအသွားအလာလည်း တစ်စီးတစ်လေမှ မရှိတော့ပေ။

ကားလမ်းမပေါ်မှာ ကားနှစ်စင်း အပြိုင်မောင်းနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နောက်မှ လိုက်လာသော ကားနက်ကြီးက သူ့ကားနောက်ဘက်သို့ ကပ်လာချေပြီ။

ကိုစိုင်းလူက နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် နောက်ကားပေါ်မှ ကားမောင်းသမား၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မှောင်နေသဖြင့် မမြင်ရပေ။

“ဒုံး . . . ”

နောက်ဖက်မှ အချိန်ဖြင့် ဝင်ဆောင်ခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဟန်ချက်ပျက်ကာ လမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်းသွားသောကြောင့် အချိန်မီ ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ကိုစိုင်းလူမှာ ထိုကဲ့သို့ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတော့မှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး ကားစက်ကို ထပ်မြှင့်ပြီး မောင်းလေသည်။

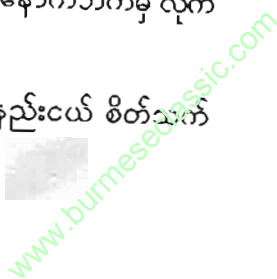
သို့သော်လည်း နောက်မှာ ကပ်နေသောကားနက်ကြီးက ကြီးနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသကဲ့သို့ နောက်နားမှာ ကပ်မြဲကပ်နေပြီး တဒုံးဒုံးနှင့် ဝင်ဆောင်နေပြန်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ လွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖြတ်လမ်းက မောင်းရင် ရွာကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်နိုင်တယ်”

ဟု တွေးမိပြီး ထင်းရှူးတောအတွင်းသို့ မောင်းဝင်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာများတွင် ဒေသခံများ အသုံးပြုလေ့ရှိသော မော်တော်ကားတစ်စီး သွားသာရုံ လမ်းကျဉ်းကလေးများ ရှိလေသည်။

ထိုလမ်းကျဉ်းကလေး ရောက်သောအခါ နောက်ဘက်မှ လိုက်လာသောကားကို မတွေ့ရတော့ပေ။

မီးရောင်လည်း မမြင်ရတော့သဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်

သာရာ ရသွားလေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုလမ်းက ရွာအထိ မရောက်ပေ။

လမ်းမပေါ် ပြန်တက်မောင်းမှသာ ရွာသို့ ပြန်ရောက်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြတ်လမ်းဆုံးသောအခါ လမ်းမပေါ် ပြန်တက်ရသည်။

သူ့ကား လမ်းမပေါ် ပြန်ရောက်သည်နှင့် နောက်ဘက်မှ ကားနက်ကြီးက ရောက်လာပြန်သည်။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး”

မီးရောင်နှင့် စက်သံကြီးကို မြင်ကြားရပြန်သည်။ ကိုစိုင်းလူက ရှေ့မှ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး မောင်းသော်လည်း မလွတ်နိုင်ဘဲ နောက်ဘက်မှ ကားကြီးက တဖုံးဖုံးနှင့် ဝင်ဆောင့်လေရာ အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေးသို့ ထိုးကျသွားသည်။

ကိုစိုင်းလူမှာ နောက်မှ အန္တရာယ်ထက် ရှေ့မှ အန္တရာယ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဘရိတ်နင်းပြီး ကားကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ . . . ။

ရှေ့မှာ ဆက်သွားစရာလမ်း မရှိတော့။ ချောက်တစ်ခုက ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မိုးရွာထားသည်မှာ မကြာသေးသောကြောင့် မြေသားများက စိုစွတ်နေရာ ဘရိတ်နင်းသော်လည်း ကားက ချက်ချင်းတန့်မသွားဘဲ ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် ချောက်ကမ်းစပ်ရောက်အောင် ရွေ့သွားပြီးမှ ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

သူ့ကားရှိနေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေးနေရာမှာ ကားနက်ကြီးက ရပ်ထားသည်။

ရှေ့မီးနှစ်လုံးမှ မီးရောင်က ထိန်လင်းနေပြီး စက်သံတူဝူးဝူးကို လည်း အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ကိုစိုင်းလူအတွက် ငွေ့စရာလမ်းလည်း မရှိတော့။ ပြေးစရာမြေလည်း မရှိတော့ပေ။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး”

စက်သံပြင်းပြင်း ကြားလိုက်ရပြီး ကားနက်ကြီးက မြင်းဇောင်းမှ လွတ်ပေးလိုက်သည်မြင်ပမာ သူ့ကားရှိရာသို့ ဦးတည်ဝင်လာသည်။

ကိုစိုင်းလူက ကားပေါ်မှ အလျင်အမြန် ခုန်ဆင်းရန် ကြိုးစားသေးသည်။

သို့သော် မရတော့ပေ။

“ခိုး . . . ”

“ဝုန်း . . . ”

ဟူသောအသံသာ ကြားလိုက်ရပြီး သူ့ဂျစ်ကားမှာ ချောက်အတွင်းသို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

ချောက်မှာ သိပ်မနက်လှသော်လည်း ဂျစ်ကားမှာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မရှုမလှ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ကျပြီးနောက်မှာ ကားနက်ကြီးမှာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် ရပ်နေပြီး ဒေါသထွက်နေဟန်ဖြင့် စက်သံတူဝူးဝူး ပေါ်ထွက်နေသေးသည်။

ချောက်ထဲမှ ကားအခြေအနေ မထူးခြားတော့မှ ထိုနေရာမှ ပြန်လှည့်သွားတော့သည်။

မလှမ်းမကမ်းနေရာ ရောက်သောအခါ ကားစက်သံလည်း ပျောက်၊ မီးရောင်လည်း ပျောက်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်တွင် နမ့်ခမ်းရဲစခန်းမှ အမှုလိုက် ရာဇဝတ်အုပ်ဦးထင်ပေါ်နှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာပြီး ချောက်အတွင်း ကျနေသော ဂျစ်ကားနှင့် ကိုစိုင်းလူအလောင်းကို စစ်ဆေးကြသည်။

ဂျစ်ကားထိုးကျသွားသောချောက်မှာ (၁၀)ပေခန့်သာ နက်သဖြင့် ချိုင့်တစ်ခုလောက်သာ အနက်ရှိလေသည်။

အကယ်၍ ထိုချောက်ထဲသို့ ဂျစ်ကားထိုးကျသွားသည့်တိုင် ယခုလောက် အပျက်အစီး များစရာအကြောင်း မရှိနိုင်ပေ။

ယခုတော့ ဂျစ်ကားတစ်စီးလုံး ပိန်ရှူတွန့်လိမ်နေပြီး အတွင်းမှ ကိုစိုင်းလူအလောင်းကိုပင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲထုတ်ယူရလေသည်။

ကိုစိုင်းလူမှာ ဦးခေါင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး ကွဲကြွေသွားပြီး ထိုဒဏ်ရာကြောင့် အသက်သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်ဦးထင်ပေါ်မှာ အမှုလိုက်အတွေ့အကြုံရှိသူပီပီသေဆုံးပုံကို ကြည့်ရုံနဲ့ သာမန်မတော်တဆ ကားမှောက်ပြီး သေဆုံးရခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ဦး၏ပယောဂကြောင့် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချမိလေသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားရာတစ်ဝိုက်သို့ သဲလွန်စ ရစေရန် စနစ်တကျ

လေ့လာမှုများ ပြုလေတော့သည်။

သူနှင့်အတူပါလာသော ရဲကြပ်ကြီးရွှေလှနှင့် ဆားပုလင်း (ရဲကြပ်)ဇော်မိုးတို့မှာလည်း မှုခင်းအတွေ့အကြုံ ရှိကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် မှုခင်းနှင့် ပတ်သက်နိုင်သော သဲလွန်စများကို စနစ်တကျ ရှာဖွေလေ့လာမှု ပြုလုပ်ကြလေသည်။

ထိုသို့လိုက်လံရှာဖွေရင်း သုံးယောက်သား ဆုံမိသောအခါ ဦးထင်ပေါ်က ပြောလေသည်။

“ငါ့တစ်သက်မှာ ခက်ခဲတဲ့အမှုတွေ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့ရတာ မနည်းတော့ပါဘူး၊ ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုမျိုးတော့ မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူး”

“ဆရာက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဘာထင်စရာ ရှိသလဲကွာ၊ ဒါဟာ မသေ၊သေအောင် လိုက်သတ်တဲ့ လူသတ်မှုပဲပေါ့”

“သူ့ဘာသာ အရှိန်လွန်ပြီး ကျသေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဆရာ”

“ကားတစ်စင်း အရှိန်မထိန်းနိုင်လို့ ဆယ်ပေလောက် နက်တဲ့ ချိုင့်ထဲ ထိုးကျရုံနဲ့ ဂျစ်ကားတစ်စီးက ဒီလောက်ပျက်စီးနေပါမလား၊ မင်းတို့ မတွေ့ဘူးလား၊ ဘေးဘက်တွေမှာရော နောက်ဘက်မှာပါ အရှိန်နဲ့ ဝင်တိုက်ထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေ အများကြီးပဲလေ”

“တွေ့ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါကြောင့် လမ်းမပေါ်က ဒီဘက်ရောက်တဲ့အထိ လိုက်ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ သူ့ကားရဲ့ဘီးရာကလွဲပြီး အခြားကားရဲ့

ဘီးရာ တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး”

“အမှန်ပေါ့ကွာ . . . အဲဒါကိုက စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့၊ ကားလမ်းပေါ်မှာ တိုက်မိပြီး သေသွားခဲ့လို့ ဒီနေရာရောက်အောင် တွန်းယူဖို့ ဆိုတာတောင် လူလေးငါးယောက်အားနဲ့ မတွန်းဘဲနဲ့ မရနိုင်ဘူး၊

လမ်းပေါ်မှာ သူ့ကားဘီးရာကလွဲပြီး အခြားကားဘီးရာရော လူခြေရာပါ မရှိတာကတော့ အတော်ကလေး ဆန်းကြယ်တဲ့အဖြစ်မျိုးပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့လက်ချက်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု ဆားပုလင်းဇော်မိုးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဦးထင်ပေါ်က တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် . . .

“အင်း . . . မင်းပြောမှပဲ ငါသတိရတော့တယ်၊ ရွာလူကြီး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နဲ့ တွေ့တုန်းက ပြောပြတယ်၊ အခုတလော သူတို့ရွာမှာ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း သေတာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်၊

အထူးသဖြင့်တော့ ရေအိုင်ကြီးတစ်ဝိုက်မှာ အဖြစ်များတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အခု ဒီလူသေတာလည်း ရေအိုင်ကြီးနဲ့ မဝေးလှဘူးလေ ဆရာ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ မင်းပြောသလို မကောင်းဆိုးဝါးတွေလက်ချက်ကြောင့် အခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေဖြစ်ပြီး သေကြ

တာများလား မသိဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ တရားခံကို ကျွန်တော်တို့ ရှာလို့ ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ ပယောဂဆရာ ရှာမှရမှာပေါ့”

“ပယောဂဆရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ဝိညာဉ်လောကသားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စိတ်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နဲ့ စပ်ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ သူ့ဆီ စာရေးပြီး အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်သူများလဲ ဆရာ”

“တခြား ဘယ်သူရှိမလဲကွာ . . . ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပေါ့၊ သူ့ကို သံကြိုးရိုက်ပြီး မှာလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုပြီး သုံးယောက်သား ပြုလုပ်စရာရှိသောကိစ္စများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြလေတော့သည်။

BURMESE CLASSIC .COM

အာနန်း(၆)

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် သံလွန်စုများ

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း၌ မိုးက သဲသဲမဲမဲ မရွာသောကြောင့်သာ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားများ မပြောင်းလဲခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နမ့်ခမ်းမှ အမှုလိုက်ရာဇဝတ်အုပ် ဦးထင်ပေါ်က သံကြိုးရိုက် မှာလိုက်သည်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ယောက် လေယာဉ်ယုံ နှင့်တစ်မျိုး ကားနှင့်တစ်တန် လာခဲ့ရာ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် နမ့်ခမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဦးထင်ပေါ် ရိုက်လိုက်သည့် သံကြိုးစာကိုလည်း ကြည့်ပေဦး

☺ ဒေါ်မြမြစာပေ ☺

တော့။

“ဆရာမင်းထင်ကျော်

ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်သည့် လူသတ်မှုများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် အမြန်လာပါ။ . .

ထင်ပေါ်”

ဟု ရေးထားလေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ သံကြိုးစာ ရကတည်းက ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုခရီးမျိုးက တစ်ယောက်တည်း သွားရသည် နှင့် အကြောင်းရှိပါက အကူအညီရနိုင်သော အဖော်နှစ်ယောက်ကိုပါ သူနှင့်အတူ ခေါ်သွားခဲ့ပေသည်။

အခြားသူများ မဟုတ်ပေ။

ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ကျော်စွာတို့ပင်ဖြစ်သည်။

နမ့်ခမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ပေါ်ထံမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး အဖြစ်အပျက်များကို မေးမြန်းရာ အကြောင်းစုံ ပြောပြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဦးထင်ပေါ်က ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်တို့ အသုံးပြုရန်အတွက် လင့်ရီဘာ ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးရုံမက ထိုနယ်မြေတဝိုက် ကျွမ်းကျင်သော ဆားပုလင်းဇော်မိုးကိုပါ ထည့်ပေး လိုက်သေးသည်။

နမ့်ပန်လုံရွာမှာ မှုဆယ်နှင့်နမ့်ခမ်းကြားတွင် ရှိပြီး ကားဖြင့် နေ့ထက်ခရီးမျှ သွားရလေသည်။

“ဆရာတို့ ဘယ်နေရာ အရင်သွားမလဲ”

“နောက်ဆုံး ကားမှောက်တဲ့နေရာကို အရင်သွားကြည့်ကြရ အောင်”

ဟု ပြောသဖြင့် ဇော်မိုးက ထိုနေရာရောက်အောင် မောင်းလာ ပြီး ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ရပ်ပေးလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ကားလမ်းနံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြင့်မားသော ထင်းရှူး ပင်ကြီးများနှင့် အခြားသစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိနေ သည်။

လူနေအိမ်ခြေ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

“ရေအိုင်ကြီးက ဘယ်နေရာလောက်မှာ ရှိတာလဲ”

ဇော်မိုးက ကားလမ်းအနောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟိုဘက်မှာ ရှိတယ်”

ကားလမ်းနံဘေးမှာ မြေသားများသာ ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သောရက်ပိုင်းအတွင်းက မိုးတစ်ဖြိုက်နှစ်ဖြိုက် ရွာထား သောကြောင့် မြေသားမှာ အတန်ငယ် ပျော့နေသေးသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြေသားပေါ်ကို ကြည့်တော့ ကားဘီးရာတစ်ခုထဲကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကားကျသွားသော ချိုင့်ရှိသည့်နေရာကို သွားကြည့်တော့ ဘရိတ်နင်းသဖြင့် ကားတစ်ပတ်လည်ထွက်သွားသော ကားဘီးရာများ ကို တွေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားလမ်းမ ရှိရာနေရာမှ ကား ကျသွားသောနေရာ ရောက်သည်အထိ ကားဘီးရာများကို အသေ အချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“ဒီကားက လမ်းမပေါ်က ဘာကြောင့် ဒီဘက် ဆင်းလာရတာ လဲ”

ကျော်စွာက တစ်ယောက်တည်း ပြောသလို ရေရွတ်လိုက် သည်။

“သူ့သဘောနဲ့သူ ဆင်းလာရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကားကို နောက်က ဝင်တိုက်လို့ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒီဘက်ရောက်လာတာ၊ ဒါပေမယ့် ရွေ့မှာ ချိုင့်ကြီးရှိနေမှန်း သိတော့ ချက်ချင်းဘရိတ်နင်းလိုက် နိုင်သေးတယ်၊ ဒီမှာ အရှိန်နဲ့ လာနေတုန်း ရုတ်တရက် ဘရိတ်နင်း လိုက်လို့ ကားတစ်ပတ်လည်သွားတဲ့ဘီးရာတွေ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မြေသားပေါ်မှာ တရွတ်တိုက် ပါသွားသော ဘီးရာများကို ပြသည်။

ဘီးရာများက ချောက်ကမ်းနဖူးနေရာ၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

“သူ ဒီနေရာမှာ အချိန်မီ ရပ်လိုက်နိုင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့် ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျသွားတာလဲ”

“သူ့ကား ချောက်ထဲ ကျအောင်လုပ်ဖို့ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ တစ်လမ်းက လူများများနဲ့ တွန်းချမှ ရမယ်၊

နောက်တစ်ချက်က ကားနဲ့ တိုက်ချမှပဲ ကျမယ်”

“ကားဘီးရာက ကားတစ်စင်းရဲ့ဘီးရာပဲ တွေ့တယ်မဟုတ်

လား ဆရာ”

“မှန်ပါတယ်... လူများများနဲ့ တွန်းချရအောင်လည်း ဒီနေရာ မှာ ပုလိပ်တွေရဲ့ဖိနပ်ခြေရာတွေပဲ ရှိနေတယ်လေ”

ကျော်စွာက တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ချောက်ထဲ ကျနေသောကား ရှိရာသို့ ဆင်းကြည့်ကြ သည်။

ချောက်ဟုသာ ဆိုရသော်လည်း (၁၀-ပေကျော်ကျော်ခန့်သာ ရှိသောကြောင့် သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ မဆင်းရပေ။ ကားရှိသောနေရာ ရောက်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသေအချာ ကြည့်သည်။

ကားမှာ ဂျစ်ကားအမျိုးအစားဖြစ်ပြီး ဘော်ဒီအနေအထား ကောင်းမွန်နေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစောင်းအနေအထား လဲနေပြီး ကားတစ်စင်းလုံး တစ်စုံတစ် ခုဖြင့် ဝင်တိုက်ခြင်း ခံထားရဟန်ဖြင့် နေရာအနှံ့တွင် ပိန်ရှင်နေလေ သည်။

“ဒီကားက ချောက်ထဲကို သူ့ဖာသာ အရှိန်လွန်ပြီး ထိုးကျလာ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ချောက်နှုတ်ခမ်းစွန်းမှာ ရှိနေတုန်းမှာ ကားတစ်စင်းစင်း က အရှိန်နဲ့ ဝင်တိုက်လိုက်လို့ ပြုတ်ကျလာတာ”

“ဘယ်ကားက ဝင်တိုက်တာလဲ ဆရာ”

“အဲဒါ ဒီအမှုအတွက် အရေးကြီးတဲ့သဲလွန်စတစ်ခုပဲ၊ ဒီကား မှာ ရှုပ်ပိန်ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက တစ်နေရာမှာ ဝင်တိုက် မိလို့ ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဘက်ကနေ အကြိမ်ပေါင်း

များစွာ လိုက်တိုက်ရာက ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျိုးတွေပဲ”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဂျစ်ကားတစ်စီးလုံး ပိန်ရှ်နေ
သော ဒဏ်ချက်များကို ပြသည်။

ပြီးမှ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။
သူဖွင့်လိုက်သောဘက်မှာ ကားမောင်းသူ ထိုင်သောဘက် ဖြစ်
သည်။

ရှေ့မှန်ချပ်များမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကျနေပြီး စတီယာ
တိုင်မှာ ကွေးညွတ်နေသည်။

ထိုနေရာနှင့် ကား၏အောက်ခြေကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သွေးကွက်
များ ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားအတွင်းအပြင်နေရာများကို
စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်နေစဉ် ကားတံခါးဘေး တစ်နေရာတွင်
သွေးဖြင့် ရေးထားသောစာတန်းတစ်ခုကို မြင်ရသည်။

စာတန်းမှာ ထင်ထင်ရှားရှားတော့ မရှိလှပေ။
အချို့နေရာများတွင် ထင်ပြီး အချို့နေရာမှာ ပျက်နေသည်။

သို့သော် ရေးထားသောအဓိပ္ပါယ်ကိုတော့ ဖော်၍ရသည်။
သွေးဖြင့် ရေးထားသော စာ၏အဓိပ္ပါယ်မှာ... .

“ဝိညာဉ်ကလဲ့စား... .”
ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ရှိလေသည်။

“ဝိညာဉ်ကလဲ့စားဆိုပါလား”
ထိုစာတန်းကို မြင်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းကပင် စိတ်ဝင်စား

စွာဖြင့် အနားလာကြည့်လေသည်။
“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ မောင်ထင်ကျော်”

“ဦးထင်ပေါ် ပြောလိုက်သလိုပဲပေါ့၊ ဒါဟာ မတော်တဆ ဖြစ်
တဲ့အမှုမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဝိညာဉ်နဲ့ ပတ်သက်နေတာတော့ အသေအချာ
ပဲ”

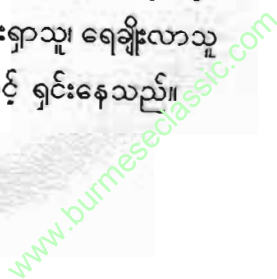
“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
“ဒီကားမှာ တွေ့ရတဲ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို လေ့လာကြည့်
ရင် ကားတစ်စီးစီးနဲ့ ဝင်တိုက်ခံထားရတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်၊ ဒီ
တော့ ဒီနားတဝိုက်မှာ ကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအမှုအခင်းမျိုးတွေ
ရှိခဲ့သလဲဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်ရမယ်”

ဟု ပြောပြီး လိုအပ်သောစစ်ဆေးမှုများ၊ မှတ်တမ်းများ၊ သဲ
လွန်စတွေကို စစ်ယူပြီး အပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြလေသည်။
ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ထွက်လာကာ ရေအိုင်ကြီး ရှိသော
နေရာဘက်သို့ မောင်းလာကြသည်။

ရေအိုင်ကြီး ရှိရာဘက်သို့ သွားသောလမ်းမှာ မကျယ်ဝန်းလှ
ပေ။

မြေသားလမ်းဖြစ်ပြီး လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ သစ်ပင်
များ ရှိသောကြောင့် ကားတစ်စီး သွားသာရုံမျှသာ ရှိလေသည်။

ယခုတလော ရေအိုင်ကြီးနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှာ
လူသေမှုများ မကြာခဏ ဖြစ်နေသောကြောင့် ငါးရှာသူ၊ ရေချိုးလာသူ
များ မရှိသလောက် နည်းသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ရှင်းနေသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ ကားကို လမ်းမနံဘေးမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ခြေလှင့်လျှောက်သွားကြသည်။

မြေသားလမ်းပေါ်မှာတော့ ကားတစ်စင်း အတက်အဆင်း ပြုလုပ်ထားခဲ့သော ကားဘီးရာများကို တွေ့ရသည်။ အသေအချာ ကြည့်တော့ ဂျစ်ကားတစ်စီး ဘီးရာများနှင့် အတော်ကလေး တူသည်။

“ဒီနားတိုက်မှာ ကားရှိသူ သိပ်များမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီအထဲမှာ မှ ဂျစ်ကားရှိတဲ့လူဆိုရင်လည်း အတော်နည်းမှာပါ။ ဒီဘီးရာတွေ ကြည့်ရတာ ဂျစ်ကားဘီးရာတွေနဲ့ တူတယ်၊ ဟိုဘက်လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ဘီးရာ မျိုးတွေပါပဲ”

“ဒါဖြင့် အန္တရာယ်နဲ့ မတွေ့ခင် သူ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ သေးတယ် မဟုတ်လား”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီလိုပဲ ကောက်ချက်ချလို့ရတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ ဆက်ပြီးစုံစမ်းကြည့်မှ သိရမှာပဲ”

ဟု ပြောပြီး လေးယောက်သား လမ်းအတိုင်း ရေစပ်နား ရောက်အောင် ဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

ရေစပ်နား ရောက်တော့ မြေပေါ်မှာ ကျနေသော ကျည်ဆန် အခွံသုံးခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကောက်ယူပြီး အသေအချာ ကြည့်ရှုလေသည်။

“တစ်လုံးထိုး ပြောင်းရှည်သေနတ်မှာ အသုံးပြုတဲ့ ကျည်ဆန်ခွံ တွေပဲ၊ တချို့အမဲပစ်တဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုကြတယ်၊ အသုံးပြုခဲ့တာ သိပ်ကြာပုံမရသေးဘူး”

ဟု ပြောပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျည်ဆန်အခွံများကို အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့သေနတ်ကျည်ဆန်ဖြစ်မလဲ ဆရာ”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကားစီးနိုင်တဲ့ လူအရေအတွက် သိပ်မရှိ သလို သေနတ်ကိုင်နိုင်တဲ့လူလည်း သိပ်များမယ် မထင်ပါဘူး၊ စုံစမ်း ကြည့်ရင် ရနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ သေသွားတဲ့လူဟာ မသေ ခင် ဒီရေအိုင်အစပ်နားကို ရောက်ခဲ့တဲ့အပြင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ တွေ့ ခဲ့ရပုံပဲ”

ကျော်စွာစကားကို ထောက်ခံသည့်အနေနှင့် ဒေါက်တာမင်း ထင်ကျော်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

“ဒီအတိုင်းမှန်ရင် လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သတ် နေတဲ့တရားခံဟာ ဒီရေအိုင်ကြီးနဲ့များ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေ ရော့သလား”

ကျော်စွာစကားကြောင့် လေးယောက်သား ငြိမ်သက်နေသော ရေအိုင်ကြီး၏ရေမျက်နှာပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ယခုတော့ သူတို့မျက်စိအောက်မှာ မြင်တွေ့နေရသောအရာ မှန်သမျှ သိမ်မွေ့လှပလျက်ရှိနေသည်။

သို့သော်လည်း မမြင်ရသောနေရာ အတော်များများမှာတော့ လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေနိုင်သည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်နေကြသည်။

“လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ မသိနိုင်တဲ့ အရာတွေက အများကြီး ရှိနေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများကြီး ရှိနေချင်ရှိမှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာ ငြိမ်သက်နေသောရေမျက်နှာပြင်မှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာလေသည်။

လေအနည်းငယ် တိုက်နေသဖြင့် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ လှိုင်း တွန့်ကလေးများ နေရာအနှံ့ ရှိနေသည်။

သူတို့ရှိနေသောနေရာနှင့် မနီးမဝေး၌ ရှိသော ရေမျက်နှာပြင် မှာ ပေါ်လာသော လှိုင်းကလေးများမှာ ရေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ကြွတက် လာသည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသောပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

ဥပမာ ရေအောက်မှာ ရှိနေသောမိကျောင်းတစ်ကောင် ရေ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည့်အခါ လှိုင်းများမှာ ပုံမှန်ရှိနေရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိပ်လာတတ်သည်။

ယခုမြင်နေရသည်မှာ ထိုပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် လှိုင်းကလေးများ စိပ်လာရုံမကဘဲ အချို့ နေရာများမှာ ရေပွက်ကလေးများပါ ထလာသည်။ လေးယောက်သား ထူးခြားသောမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လာလေမလားဟုလည်း မျှော်လင့်နေကြ သည်။

သို့စေကာမူ သူတို့မျှော်လင့်နေသလို ရေအောက်မှ ဘာမှ မပေါ်လာဘဲ ရေပွက်များ ပြန်ငြိမ်ကျသွားသည်။ လှိုင်းစိပ်ကလေးများ

ပြန်ကျသွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ လေးယောက်သား သက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီး ထိုနေရာ မှ ပြန်လှည့်လာကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အာနန်း(ရ)

အဖောင်ထဲမှ ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်း

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ နမ့်ပန်လုံရွာသို့ ပြန်ရောက်တော့
နေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်နေပေပြီ။

ရွာလူကြီးဦးထန်ဖုန်းရှိန်က သူတို့နှင့် သိကျွမ်းနေသူဖြစ်သော
ကြောင့် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် စားသောက်မှုများကို စီစဉ်ပေးလေသည်။

“ကျုပ်ဖြင့် အခုလို ဆရာတို့ ရောက်လာတာ သိပ်ပြီးအားရှိတာ
ပဲ၊ အရင်က ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အခုလပိုင်း ရောက်ကာ
မှ လူတွေ သေလိုက်တာ မပြောပါနဲ့၊ ကပ်ရောဂါတွေ ကျနေတဲ့အကိုင်

ပါပဲ”

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ကွမ်းဆေး၊ လက်ဖက်တို့နှင့် ဧည့်ခံရင်း အခြေအနေကို ပြောပြသည်။

“ဘယ်လိုများ သေကြတာလဲ၊ ပြောပြပါဦး ဦးထန်ဖုန်းရှိန်ရဲ့”

“အခုနောက်ဆုံး သေတာကတော့ စိုင်းလူပေါ့၊ သူမသေခင် သူ့သားအငယ် သေသွားသေးတယ်၊ သူတို့ မသေခင် သူ့ဆီမှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ ထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေ လိုက်ကြတာ အားလုံးကုန်တာပဲ”

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေဆုံးပုံများကို ပြောပြလေသည်။

“သူတို့ သေပုံတွေက အတော်ဆန်းတယ်၊ မသေခင် သွေး ကွက်တွေကို အရင်မြင်ရသတဲ့၊ နောက်ပြီး ကားမမြင်ရဘဲ မောင်းလာတဲ့ စက်သံတွေကို ကြားတဲ့လူလည်း ရှိတယ်၊ ဒါထက်ပိုဆိုးတာက စိုင်းလူ မသေခင် ညအချိန်ရောက်လာရင် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်နေတဲ့ ကား နက်ကြီးကို တွေ့ရတယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်”

“ဟင် . . . ကားနက်ကြီး ဟုတ်လား” -

“ဟုတ်တယ် . . . ကားနက်ကြီးတစ်စင်း အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး စက်သံတူပူပူ လုပ်နေတာကို မြင်လည်းမြင်ရတယ်၊ ကြားလည်း ကြား ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

ထိုစကားသည် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အတွက် စိတ်ဝင်စား စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒါထက် ဒီရွာထဲမှာ ကားစီးနိုင်တဲ့သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသ လဲ”

“တစ်ဦးနှစ်ဦးလောက်ပဲ ရှိတာပါ၊ စိုင်းလူနဲ့ အနောက်ပိုင်းဘက် က မင်းဒင်ဆိုတဲ့လူဆီမှာသာ ကားရှိတာပါ၊ ကျန်တဲ့လူတွေမှာတော့ ထော်လာရှိလောက်ပဲ ရှိကြတာပါ”

“ဒါထက် မင်းဒင် စီးတဲ့ကားက ဘာအရောင်လဲ ဆလို့င်း”

“အပြာရောင်လား အနက်ရောင်လား ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ဆက်မမေးတော့ ပေ။

ထိုနေ့ညဘက်မှာတော့ ဦးထန်ဖုန်းရှိန် စီစဉ်ပေးသောအိမ်မှာ ပင် အိပ်ကြသည်။

၎င်းတို့ စီးလာသောကားကိုတော့ အိမ်ရှေ့လမ်းဘေးမှာပင် ရပ်ထားသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မီးရောင်မရှိ သဖြင့် မှောင်မည်းနေသည်။

ထို့ထက် ညအချိန်ရောက်လာသည်နှင့် အပြင်သို့ အသွား အလာ သိပ်မရှိတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

၎င်းတို့ရွာတွင် တစ်ပတ်တစ်ယောက်လောက် လူအသေ အ ပျောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး ညအချိန်ရောက်သည်နှင့် အပြင်မထွက်ကြတော့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အချို့ကလည်း ညအချိန် ရောက်လာလျှင် ရွာအတွင်းသို့ မကောင်းဆိုးဝါးများ ဝင်ရောက်လာပြီး လူများကို လိုက်သတ်နေသည် ဟု ယူဆနေကြသည်လည်း ပါသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ အခြားလူများ အိပ်နေ သော်လည်း မအိပ်သေးဘဲ လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်လုံးကို ရှေ့မှာ ချပြီး လှေလာတွေ့ခဲ့သော အချက်အလက်များကို စုဆောင်းရေးသားနေ သည်။

သူစုဆောင်းရခဲ့သော သဲလွန်စများထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးမှာ ကိုစိုင်းလူ မသေခင်က တွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသော ကား နက်ကြီးတစ်စင်းအကြောင်းနှင့် ကားတံခါးမှာ သွေးဖြင့် ရေးခဲ့သော 'ဝိညာဉ်ကလဲစား' ဟူသောစာတန်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစာတန်းသည် ကိုစိုင်းလူ မသေမီ ရေးခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့ သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ဝိညာဉ်တို့၏လက်စားချေခြင်းကို ခံခဲ့ရ သလော မပြောတတ်ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် အတော်ညဉ့်နက်မှ မီးရောင် ကို လျှော့ချပြီး တရေးအိပ်ရန် ပြင်လေသည်။

အတွေးကောင်းနေသောကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော် ဘဲ ရှိနေရာ အတော်ညဉ့်နက်မှ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားသည် မသိပေ။

နားထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုအသံ ဝင်လာသောကြောင့် ပြန်နိုးလာ သည်။

သူ့နားထဲမှာ လမ်းအတိုင်း အဝေးမှ အပြင်းမောင်းလာသော ကားတစ်စီး၏စက်သံကို ကြားနေရသည်။

နားထောင်နေရင်းနှင့် စက်သံက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ အင်ဂျင်စက်သံသာမက ကားဘီး တဖွဲဖွဲ ဆောင့်လာသောအသံကိုပင် အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ကပ္ပာကယာ အိပ်ယာမှ ထပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အသံကြားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးစွာ စူးစူးဝါးဝါး လှမ်းထိုးထားသော ကားမီးရောင်ကို အရင် မြင်ရသည်။

အားကောင်းလှသောမီးရောင်ကြောင့် လမ်းတစ်ခုလုံး အလင်း ရောင်က ဖွေးနေသည်။

လမ်းမသာမက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရှိနေသော အိမ် များကိုပါ အတိုင်းသား မြင်ရသည်။

ကားက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် သူတို့ကားရပ်ထားသောနေရာ ဘက်သို့ ဦးတည်လျက် မောင်းလာနေသည်။

“ဒီကားကို ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး ဒီ လောက် အရေးကြီးလာရသလား။”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆူဆူညံညံနှင့် မောင်းလာသော်လည်း အိပ်ပျော်နေ ကြသော ဦးဗန်ကောင်း၊ ကျော်စွာနှင့် ဆားပုလင်းဇော်မိုးတို့ကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ မလှုပ်ကြပေ။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အပြင်းမောင်းလာသော ကားက ရပ်ထားသော လင့်ရိုဘာကားနောက်ဘက်ကို ဝင်တိုက်ချလိုက် လေသည်။

“ဒိုး . . .”

“ဝုန်း . . . ဝုန်း”

တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်မှာ ကားချင်း တိုက်မိသောအသံက ကမ္ဘာပျက်သလောက်ကို ဆူညံသွားလေတော့သည်။ ဒေါက်တာမင်း ထင်ကျော်က မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အတိုက်ခံရ သောကားလည်း ဧဝံဧညက်ညက်ကြေ၊ ဝင်တိုက်သောကားလည်း နှစ်ပတ်သုံးပတ် လိမ့်ထွက်သွားလောက်ပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။ အတန် ကြာ၍ အသံများ ငြိမ်သွားတော့မှ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာမြင်ကွင်းပါပေ . . . ။

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော လင့်ရိုဘာကားကလည်း ပုံစံမပျက် ရှိနေသည်။

ဝင်တိုက်သွားသောကားကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

စိတ်ထဲမှာ မသင်္ကာသောကြောင့် သေနတ်နှင့် လက်နှိပ်မီးကို ယူပြီး တစ်ယောက်တည်း အောက်သို့ ဆင်းလာပြီး ကားကို လက်နှိပ်မီး ဖြင့် ထိုးကြည့်သောအခါ ကားချင်း တိုက်မိသောဒဏ်ရာ မဆိုထားနှင့်၊ ပွန်းရာပဲ့ရာပင် မတွေ့ရပေ။

စိတ်မကျေနပ်သဖြင့် ကားတစ်စီးလုံး အတွင်းအပြင်ပါမကျန် လိုက်ကြည့်သောအခါ နောက်ဘက်ခန်းမှာ ချိတ်ထားသော ဦးဗန်

ကောင်း၏လွယ်အိတ်တစ်လုံးမှလွဲပြီး အခြားထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မတွေ့ရပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ပေါ်မှ ဦးဗန်ကောင်း ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရသည်။

အနီးရောက်လာတော့ ဦးဗန်ကောင်းက မေးသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ မောင်ထင်ကျော်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စောစောက မြင်တွေ့လိုက်ရ သောအကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“အဘရော အသံတွေ ကြားလို့ ဆင်းလာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ကားထဲမှာ ချိတ်ထားခဲ့တဲ့ ဆေးလွယ်အိတ် ကို တစ်ရေးနိုးတော့မှ သတိရလို့ ဆင်းယူတာပါ”

ဟု ပြောပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းမှာ ချိတ်ထားသော ဆေးလွယ်အိတ်ကို ယူသည်။

“စောစောက ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ပြီးသွားတာ မောင်ထင်ကျော် သိရဲ့လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟောဒီဆေးလွယ်အိတ်က ကယ်ပေးလိုက်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ဒီ ဆေးလွယ်အိတ်သာ ကားထဲမှာ ရှိမနေရင် အခုလောက်ဆို မောင်ရင့်ရဲ့ ကား ဟိုချောက်ထဲ ကျတဲ့ကားလို တွန့်လိမ်နေလောက်ပြီ”

“ဘယ်လိုလဲ အဘရဲ့ . . . ရှင်းပြပါဦး”

“သူတို့ပြောနေတဲ့ ဝိညာဉ်ကားနက်ကြီးဆိုတာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ တကယ်ရှိနေပုံရတယ်။ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီဝိညာဉ်က ကမ္မဇိဒ္ဓိစွမ်းအားလည်း အတော်ပြည့်စုံနေပုံရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သာမန်ဝိညာဉ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိညာဉ်သက် နုနယ်သေးတဲ့ ဝိညာဉ်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် သာမန်အရာဝတ္ထုသေးသေးလေးတွေကိုတောင်မှ ရွှေ့အောင် မရွှေ့နိုင်ကြဘူး။ ဝိညာဉ်သက်ရင့်ပြီး ကမ္မဇိဒ္ဓိ စွမ်းအားရှိတဲ့ ဝိညာဉ်တွေမှသာ အရာဝတ္ထုတွေကို လိုသလို ရွှေ့နိုင်ကြတယ်။ အာရုံထဲမှာ ဖြစ်စေချင်တာတွေကိုလည်း ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်”

“ဒါဖြင့် သေသွားတဲ့လူရဲ့ကားကို ဝိညာဉ်ကားက တိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲပေါ့”

“ဒါကတော့ အသေအချာ ပြောလို့တော့ မရသေးဘူး၊ စုံစမ်းမှပဲ သိရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကားကရော ဘာကြောင့် အန္တရာယ်က လွတ်သွားတာလဲ”

“ဒီဆေးလွယ်အိတ်ကြောင့်ပေါ့ကွယ်... ဆေးလွယ်အိတ်ထဲမှာ ဝိညာဉ်ကြောက်တဲ့ဆေးတွေ ရှိနေတော့ အနားရောက်တော့မှ ကပ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့လည်း အခြေအနေမထူးခြားတော့မှ နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေ့ညက နောက်ထပ် မည်သည့်ထူးခြားမှုမျိုးမှ မတွေ့ရတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ကိုစိုင်းလူတို့နေအိမ်သို့ သွားကြလေသည်။ ၎င်း၏ဇနီးနှင့်သမီးဖြစ်သူကို တွေ့ရသော်လည်း အခြေအနေက မကောင်းလှပေ။

နန်းစောမေအခြေအနေထက် သမီးဖြစ်သူ နန်းသရဖီအဖြစ်က အတော်ဆိုးဝါးနေသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူဖြစ်သော်လည်း ပူဆွေးသောကဒဏ်များကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ရသောကြောင့် မူလစိတ်အခြေအနေပင် မရှိတော့ဘဲ ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေလေသည်။

မေးလျှင်လည်း ပြန်မပြောဘဲ သူပြောချင်တာကို တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေလေသည်။

“ကျွန်မသမီးလေးက ကံဆိုးရှာပါတယ်။ သူ့မောင်လေး သေသွားလို့ ပူဆွေးသောက ရောက်နေတာမှ မပြီးသေးဘူး။ အဖေကပါ သေဆုံးသွားတာကြောင့် အခုလိုဘဝ ရောက်သွားတော့တာပါပဲ။ စိတ်ထိခိုက်လွန်းတာကြောင့် ပြန်မှကောင်းပါတော့မလား မသိဘူး”

ဟု နန်းစောမေက ငိုယိုရင်း ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားတို့မိသားစုရဲ့အကြောင်းတွေကို ကြားရတာ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သိချင်တာလေးတွေတော့ မေးပါရစေ”

“မေး... မေးပါရင်”

ကြမ်းတူ

“ပထမ သေသွားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့သားနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“ခွန်နောင်”

“သူ့ မသေခင်က ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရကြုံရတာ တွေများ ရှိခဲ့သလဲ၊ မှတ်မိသလောက် ပြောပြပါလား”

“ကျွန်မတော့ သိပ်မသိပါဘူး၊ သူ့အစ်မ ပြန်ပြောတာကတော့ အဲဒီနေ့က သူ့ကို ရေတုံကင်မှာ ရေသွားခပ်ခိုင်းလိုက်တာ ရေတုံကင်ထဲ က သွေးတွေ ပန်းထွက်လာတာ တွေ့ရတယ် ပြောပါတယ်၊ သူ့အစ်မ သွားကြည့်တော့လည်း ရေက ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီနောက်တော့ ရွာထဲ ထွက်သွားပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်တော့မှ ရေအိုင်ရဲ့ကမ်းစပ်မှာ သူ့ အလောင်းပြန်တွေ့ကြရတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကိုစိုင်းလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတာလေး တွေ ရှိရင်လည်း ပြောပြပါဦး”

“သူ့ မသေခင် တစ်ပတ်လောက်ကတော့ ညအချိန်ရောက် လာရင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားနက်ကြီးတစ်စင်း လာရပ်နေတာ တွေ့ရတယ် ပြောသံကြားရတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ရော မြင်ကြသေးသလား”

“ကျန်တဲ့လူတွေတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်ကြရပါဘူး၊ အဲဒီကား နက်ကြီးကိုတော့ သူတစ်ယောက်ပဲ မြင်ရပါတယ်”

“ကိုစိုင်းလူမှာ စီးပွားပြိုင်ဘက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားရန်ငြိုးရန်နဲ့

တွေများ ရှိပါသလား”

ထိုသို့မေးသောအခါ နန်းစောမေက တော်တော်နှင့် အဖြေ မပေးဘဲ ငိုငံနေသည်။

“အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့က အမှုမှန် ပေါ်အောင် ကြိုးစားပေးလို့ရမှာပါ”

ထိုသို့ပြောတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ကိုစိုင်းလူက လူရိုးလူဖြောင့်တစ်ယောက်ဆိုတော့ တခြား ရန်သူတော့ ရှိပုံမရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အတော်ကြာကြာ လောက်တုန်းကတော့ သူနဲ့ မသင့်မြတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျော်ဇံလှလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ မိုးနဲရွာသားပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့် မသင့်မြတ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်မ အပျိုတုန်းက သူနဲ့ကိုစိုင်းလူက ကျွန်မကို ရဖို့ အပြိုင် ပိုးပန်းကြတဲ့ပြိုင်ဘက်တွေပါပဲ၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်မက ကိုစိုင်းလူမေတ္တာ ကို လက်ခံပြီး လက်ထပ်ဖို့ လုပ်ကြပါတယ်”

“ပြောပါ”

“တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်ဖို့အတွက် စနေနေ့ညမှာ ရွာထဲက ကလေးတွေက ဘုရားကျောင်းထဲမှာ သီချင်း

တိုက်နေကြတုန်း ဘုရားကျောင်း မီးလောင်ပြီး အားလုံးသေသွားကြပါ တယ်ရှင်”

ဟု ပြောပြီး နန်းစောမေက ကျလာသောမျက်ရည်များကို ပုဝါ နှင့် တို့သုတ်နေသည်။

“အဲဒါ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈) ရှိတဲ့တောင်ကုန်းပေါ်မှာပါ”

“အခု အဲဒီနေရာမှာ ဘုရားကျောင်း ဆောက်ထားသေးလား”

“မဆောက်တော့ပါဘူး... တခြားနေရာမှာ ရွှေဆောက်ကြ ပါတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့် လောင်တာလဲ... မတော်တဆပဲလား”

“ကျွန်မတို့လည်း မသိပါဘူး၊ မီးလောင်ပြီး ကလေးတွေ အော် သံကြားလို့ ပြေးကြည့်တော့ ကလေးတွေကို ကယ်လို့မရတော့ပါဘူး၊ တချို့လည်း ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ပြေးထွက်လာပေမယ့် အပြင် ရောက်တာနဲ့ သေတာပါပဲ”

“သူတို့ဆီကရော ဘာများ သိလိုက်ရသလဲ”

“အသက်ငင်နေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကတော့ မည်းမည်း ကြီး တွေ့လိုက်ရတယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

“အဲဒီနောက်တော့ မင်္ဂလာမဆောင်ဖြစ်ကြတော့ဘူးပေါ့ နော်”

“လူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ အကျဉ်းချုပ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြပါ တယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျော်ဇံလှက ကိုစိုင်းလူအပေါ် အခဲမကျေ ဘဲ အမြဲတမ်း ရန်ရှာတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားပါတယ်”

“ကျော်ဇံလှက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ သိပါသလား”

“သူ့အကြောင်းတော့ သိလည်း မသိချင်ပါဘူးရှင်”

ဟု ပြောရင်း မျက်ရည်သုတ်နေပြန်သောကြောင့် ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်လည်း ဆက်မမေးတော့ပေ။ ထို့နောက် မနီးမဝေးမှာ ထိုင်နေသော နန်းသရဖီ ရှိသောနေရာသို့ သွားပြီး နှစ်သိမ့်စကား ပြော လိုက်လေသည်။

“မင်းတို့မိသားစုအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်းအဖေကို သတ်သွားတဲ့တရားခံကို မကြာခင် ဖမ်းပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မျက်ရည်ပိုင်းနေသော မျက်လုံးခွဲကြီး များဖြင့် တစ်ချက်မော့ကြည့်လေသည်။

နန်းသရဖီမှာ ထင်သလောက် အခြေအနေမဆိုးသေးကြောင်း အကဲခတ်မိလေသည်။

အာန်း(၈)

အန္တရာယ်ဆိုးနှင့် ထွေခွဲရသူ

မိုးနဲရွာမှာ မူဆယ်သွားသောကားလမ်းနှင့် မဝေးလှသော နေရာ၌ ရှိပြီး မူဆယ်နှင့်လည်း မဝေးလှပေ။

နမ့်ပန်လုံမှ နံနက်စောစော ကားဖြင့် မောင်းသွားကြရာ နံနက် (၁၀)နာရီအချိန်လောက်တွင် ထိုရွာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ရွာမှာရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပြီး ရှမ်းနှင့်ကချင်လူမျိုးတို့ အများစု နေကြလေသည်။

ထိုရွာသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တွေ့သမျှမြင်သမျှ ဝရုတစိုက်ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ရွာ၌ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ ရှိပြီး လမ်းမပေါ်မှာ ထော်လာ ဂျီနှင့် ဂျစ်ကားများ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြလေသည်။

ရွာထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားကို ခဏရပ်ပြီး လမ်းမှာ တွေ့သောလူတစ်ယောက်ကို မေးမြန်းကြည့်ရလေသည်။

“ကျော်ဇံလှတို့အိမ်က ဘယ်နေရာမှာလဲဗျ”

သူတို့တတွေကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရွာအတွင်း ပိုင်းဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အခုတလော သူ ရွာထဲမှာ ရှိသလား”

ခေါင်းခါပြသည်။

“သူ့မော်တော်ကားရော တွေ့မိသေးလား”

ခေါင်းခါပြသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ကားကို ရွာထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မောင်းဝင်သွားရင်းမှ မေးသွားရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျော်ဇံလှတို့နေအိမ်သို့ ရောက်သွားကြလေ သည်။

ခြံပိုင်းအကျယ်ထဲမှာ ဆောက်ထားသော တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံး နှင့် နံဘေးနားမှာ ယှဉ်လျက် ဆောက်ထားသော ကားဂိုဒေါင်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ကားဂိုဒေါင်မှာ တံခါးမရှိပေ။

သို့ကြောင့် အထဲမှာ ကားမရှိမှန်း လှမ်းမြင်ရသည်။ ခြံဝန်းတစ် နေရာမှာတော့ ထော်လာဂျီတစ်စင်း ရပ်ထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားကို ခြံပေါက်ဝ လမ်းဘေး တစ်နေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ခြံဝန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

သူတို့ဝင်လာတာကို မြင်သောအခါ အိမ်ထဲမှ အသက်ငါးဆယ် ကျော်အရွယ်ရှိသော ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ဒါ ကိုကျော်ဇံလှတို့အိမ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့ရှိပါသလား”

ခေါင်းခါပြသည်။

“သူ အိမ်ကို ပြန်မလာတာ ရက်အတော်ကြာသွားပါပြီ၊ ဒါထက် မောင်ရင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ . . . ပုလိပ်တွေများလား”

ဟု စိုးရိမ်မကင်းသောအသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ပုလိပ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကျော်ဇံလှရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ။’ သူ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“အရင်လည်း ဒီလိုပဲ သွားနေကျပါပဲ၊ သူက နယ်ခြားဘက် သွားပြီး အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတာပါ။ တစ်ခါသွားရင် တစ်လနှစ်လ ကြာချင်လည်း ကြာတတ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူကြိုတွေ့ရင်တော့ သတင်းပြန်ပို့လေ့ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုတစ်ခေါက်တော့ အိမ်က ထွက်သွားတာလည်း အတော် ကြာပြီ၊ လူကြိုနဲ့လည်း ဘာသတင်းမှ ပြန်ရောက်မလာလို့ အိမ်သားတွေ

စိတ်ပူနေကြတာ”

“အခုတစ်ခေါက် ခရီးထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်လကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီထင်ပါရဲ့”

“ဒါထက် သူ ခရီးထွက်သွားတော့ ကားယူသွားပါသလား”

“ယူသွားတယ်လေ. . . အရင်ခေါက်တွေကလည်း သူ့ကားကို

ယူသွားနေကျပဲ”

“သူစီးတဲ့ကားက ဘယ်လိုအမျိုးအစားလဲဟင်”

“ဟိုမှာ ရပ်ထားတဲ့ကားပုံစံမျိုးပေါ့”

ခြံဝမှာ ရပ်ထားသော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ စီးလာ

သော မော်တော်ကားကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

လင့်ရီဘာ ကားအမျိုးအစား ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

“ကားအရောင်ကရော အတူတူပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး. . . သူစီးတဲ့ကားက အနက်ရောင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့မှာ တစ်

ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျော်ဇံလှ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဆရာလေးတို့သိရင်

ကျုပ်တို့ကို ပြောပြပါလား”

“စိတ်ချပါ. . . သူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရင် ပြော

ပါမယ်၊ ဒါထက် အရင်က သူ့မှာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိတဲ့လူများ ရှိသလား”

“ဒီကောင်က လူဆိုးပဲ၊ စိတ်လည်း ကြီးတယ်၊ အငြိုးအတေး

လည်း ထားတတ်တယ်၊ သူ့အပေါ် တစ်ခုခု လုပ်ထားရင် အဲဒီလူကို

ကလဲ့စား မချေရမချင်း မအေးဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်သူနဲ့မဆို ရန်ဖြစ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးလှဘူး၊ ရွာမှာ

ရှိနေရင်လည်း သူ့အတွက်နဲ့ ပြဿနာ ခဏခဏ ရှင်းရတယ်”

“ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာဖြစ်တာမျိုးရော ရှိသလားဟင်”

“ဒီရွာမှာတော့ ပြဿနာကြီးကြီးမားမား မရှိပါဘူး၊ ရန်ဖြစ်တာ

ရိုက်တာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဟိုးတစ်နှစ်ကတော့ သူနဲ့ မတည့်တဲ့

လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ ဝင်တိုက်တာ လက်ကျိုးသွားတာ အလျော်

ပေးရတာတော့ ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ. . . ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းရင်းနဲ့ သတင်းကြားရ

ရင် လာပြောပါမယ် ဦးကြီး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာလေးရယ်”

ထို့နောက် အိမ်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရွာထဲမှ ပြန်

ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ရွာထိပ်ရောက်သောအခါ ကျော်ဇံလှ ကားနှင့်

ဝင်တိုက်သဖြင့် လက်ကျိုးသွားသူအိမ်ကို မေးမြန်းပြီး သွားကြပြန်သည်။

ထိုလူနှင့် တွေ့ပြီး ကျော်ဇံလှအကြောင်းများကို မေးမြန်းကြည့်

ကြသည်။

“ဒီလူက ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ရန်သူ

လည်း အတော်များတယ်”

“သူနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိတဲ့လူတွေ အတော်များသလား”

“ဒီရွာမှာတင် မကဘူး၊ တခြားရွာတွေမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ မိန်းမ တစ်ယောက် မရတာနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုတောင် ဖျက်ဆီးဝံ့တဲ့ လူစားမျိုးပဲ”

ထိုစကားကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က များစွာစိတ်ဝင်စား သွားလေသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ခင်ဗျားသိသလောက် ပြောပြပါလား”

“ကြာတော့ ကြာပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၅)နှစ်လောက်က ဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ နမ့်ပန်လုံရွာဘက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို မရတာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ဆဲဆဲမှာ ဘုရားကျောင်းကို မီးနဲ့ သွားရှို့ပစ်တယ်၊ သီချင်းတိုက်နေတဲ့လူတွေ အတော်များများ သေကုန်တယ်လို့တော့ သတင်းကြားတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ခင်တုန်းက အရက်သောက်ရင်းနဲ့ ပြောပြ လို့ သိရတာပါ၊ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ယူသွားတဲ့လူကို လည်း သတ်ဖို့ သွားချောင်းတာ အကြိမ်မနည်းတော့ဘူး”

“ဟင် . . .”

“ဒါပေမယ့် ဟိုလူကလည်း ပါးတော့ မအောင်မြင်သေးဘူး ထင်တယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ သည်။

“အခုတော့ ဟိုလူသေသွားပါပြီ”

“ဟင် . . . တကယ်ပဲလားဟင်၊ ဘယ်လိုသေသွားတာလဲ”

“ကားနဲ့ တိုက်သတ်ခံရလို့ သေတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ကျော်ဇံလှလက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ သူက လူချင်း မတည့်ရင် ကားနဲ့ တိုက်သတ်ဖို့ချည်း ကြံစည်နေတော့တာ၊ ကျုပ်ကို တောင် ကားနဲ့ တိုက်သတ်တာ ကံကောင်းလို့ မသေဘဲ လက်ကျိုးသွားခဲ့ တာ၊ ဒါကြောင့် သူ ရွာကို ပြန်မလာဘဲ နယ်ခြားဘက် သွားရှောင်နေ တာဖြစ်မယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့က ပုလိပ်တွေလားဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

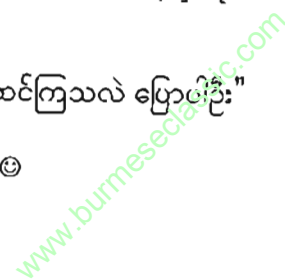
“အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကျော်ဇံလှ စီးတဲ့ကားက ဘာအရောင်လဲဟင်”

“အနက်ရောင်လေ . . . ကားတစ်စင်းလုံး မည်းမှောင်နေ အောင် ဆေးဆွဲထားတာ၊ ညဘက်ဆိုရင် အမှောင်ထဲမှာ ရပ်ထားရင် မမြင်ရဘူး၊ ကျုပ်ကို ဝင်တိုက်တုန်းက အမှောင်ထဲက ရုတ်တရက် မောင်းထွက်လာပြီး နောက်က ဝင်တိုက်တာဗျ”

ဟု ပြောပြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုလူကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး မိုးနဲရွာမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ အပြန်လမ်းမှာတော့ ကျော် စွာက ကားမောင်းပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘေးမှ ထိုင်လိုက် လာသည်။ ဦးဗန်ကောင်းနှင့် ဇော်မိုးတို့က နောက်ဘက်အခန်းမှ ထိုင် ကြသည်။

“ကျော်ဇံလှနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုထင်ကြသလဲ ပြောပါဦး”

လမ်းရောက်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ကိုစိုင်းလူကို ကားနဲ့ တိုက်သတ်သွားတဲ့ တရားခံဟာ ကျော်ဇံလှပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

နောက်ဘက်မှာ ထိုင်လိုက်လာသော ဆားပုလင်းဇော်မိုးက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ . . . ပြောပါဦး”

“ဟိုလူပြောလိုက်တာ ဆရာလည်း ကြားတယ်မဟုတ်လား။ တွေ့သမျှလူကို စိတ်နဲ့ မတွေ့ရင် ကားနဲ့ တိုက်သတ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ လေ၊ ကိုစိုင်းလူ မသေခင်က ညအချိန်ရောက်ရင် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ကားနက်ကြီးကို တွေ့ရတယ်လို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ကိုစိုင်းလူရဲ့ကားကို နောက်က လိုက်တိုက်တဲ့ကားက သူ့ကားပဲ ဖြစ်မှာသေချာပါတယ်”

ဇော်မိုးက အမှုလိုက်ဆားပုလင်းတစ်ယောက်ပီပီ သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို အကွက်စေ့စေ့နှင့် ပြောပြလေသည်။

“ကားနဲ့ တိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကားဘီးရာတွေပျောက်နေတာကရော ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ”

ကျော်စွာက ဝင်မေးသည်။

“ဒါ . . . ဒါကတော့ . . .”

ဇော်မိုး ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဝင်ပြောရသည်။

“လောကမှာ စိတ်နဲ့ တွေးတာကတော့ ကိုယ်ကြိုက်သလောက်

တွေးလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွေးထဲမှာတော့ အဖြေမှန်တစ်ခုတော့ ပါမို့ လိုတာပေါ့။ မကြာခင်တော့ အဖြေမှန်တစ်ခု ရနိုင်အောင် ကြိုးစားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ကားကို မှန်မှန်မောင်းလာကြလေသည်။ အချိန်က ညနေပိုင်း (၅)နာရီကျော်ခန့် ရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း မိုးတဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေသောကြောင့် အမှောင်ရိပ်များ သမ်းနေသည်။

ကားလမ်းမပေါ်မှာလည်း ကားအသွားအလာ လူအသွားအလာ ရှင်းနေသည်။

ကျော်စွာက လမ်းပေါ်မှာ မိုးရေများ ရှိနေသောကြောင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် မောင်းလာလေသည်။

မှောင်ရီသမ်းစအချိန်ရောက်သောအခါ ရေအိုင်ကြီး ရှိသော နေရာဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်မှာလည်း လူသွားလူလာ မတွေ့ရပေ။ ယခုလို အချိန်၊ ယခုလိုရာသီဥတုမျိုးတွင် အသွားအလာ မလုပ်ဝံ့ကြသည်လည်း ဖြစ်ပေမည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုနေရာရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ကြည့်လာလေသည်။

မိုးရေများ ပက်ပြန်းထားသောကြောင့် လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်သစ်တောများမှာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် ရှိနေလေသည်။

ရေအိုင်ကြီး ရှိသောနေရာနှင့် လွန်လာပြီး မကြာမီ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့ကြရလေတော့သည်။

“ကယ်ကြပါ... ကယ်ကြပါ”

ထိုသို့အော်ရင်း ရေအိုင်ဘက် ဆင်းသောလမ်းဘက်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်။

ထိုလူမှာ နောက်ဘက်မှ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခု လိုက်လာသကဲ့သို့ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးတက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ကားရှေ့ဘက် မနီးမဝေးနေရာမှ ပြေးလာခြင်းဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ကားရှိရာသို့ ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ အနားရောက်လာတော့ ကျော်စွာက ကားဘရိတ်နင်းပြီး အရှိန်သတ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ပြေးလာသောလူမှာ ကားရှေ့မနီးမဝေးနေရာမှာပင် လဲကျသွားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခါးမှာ ထိုးထားသောသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်သည်။ ကျော်စွာနှင့်ဇော်မိုးတို့ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိလျင်လျင်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော် အခြေအနေက မထူးခြားပေ။

အမှောင်ရိပ်သမ်းနေသော သစ်တောအတွင်း၌ လေတိုက်နေသဖြင့် သစ်ပင်များ လှုပ်ယမ်းနေသည်မှအပ အခြားဘာမှ ထူးခြားမှု မတွေ့ရပေ။

အတန်ကြာတော့မှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တံခါးဖွင့်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားရှေ့၌ လဲနေသူ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုလူမှာ အသက်လူပြီး ပြေးလာခဲ့ရသောကြောင့် အသက်ဝအောင်

ရှုနေရဟန် ရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်တော့မှ ထလာသည်။

အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ခန့် ရှိသော ရှမ်းကပြား အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ၎င်း၏မျက်နှာမှာ ကြောက်လွန်းနေသောကြောင့် သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်... ခွန်... ခွန်ဆန်ပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်တော့မှ စိတ်မချသောအမူအယာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာက ဝေးတဲ့နေရာကိုသာ အမြန်ခေါ်သွားကြပါဗျာ၊ နောက်မှ အကြောင်းစုံ ပြောပြပါတော့မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ခွန်ဆန်ဆိုသောလူကို ကားပေါ် တင်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ထိုကားထွက်လာခဲ့ပြီးနောက်မှာလည်း ထိုနေရာမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ပင် ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဆရာတို့သာ မမြင်တာ၊ ကျွန်တော်ပြေးလာတော့ တောစပ်
မှာ ရောက်နေတာ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရပါသေးတယ်”

ထိုစကားကြားတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အံ့ဩသွား
လေသည်။

“ဘယ်က ကားနက်ကြီးလဲဗျ”

“ဟို. . ဟို. . ”

ခွန်ဆန်က ပြောရမှာ ခက်နေဟန်ဖြင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့
ဖြစ်ကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီကားနက်ကြီးအကြောင်းကို ခင်ဗျားသိတယ် ဟုတ်လား”

“သိ. . သိပါတယ်”

“ဘယ်သူကားလဲဗျ”

“ကျော်. . ကျော်ဇံလှရဲ့ကားပဲ ဖြစ်မှာပါဗျာ”

“ခင်ဗျား အဲဒီကားနက်ကြီးအကြောင်းကို သိတယ်မဟုတ်လား၊

အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ”

ဒီတော့ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချပြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပြ
လေသည်။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ့မယ်၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်
တော်ရယ် ထွန်းဆိုင်ရယ် လိမ္မော်ခြံထဲမှာ ရှိနေကြပါတယ်”

“ဘယ်သူ့လိမ္မော်ခြံထဲမှာလဲ”

“ကိုစိုင်းလူရဲ့လိမ္မော်ခြံထဲမှာပါ. . . ကျွန်တော်တို့က သူ့ရဲ့
အလုပ်သမားတွေပါ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“သူ့ရောက်လာတဲ့အချိန်က နေဝင်ကာနီးအချိန် ရှိနေပါပြီ၊
တခြားအလုပ်သမားတွေတောင် ပြန်ကြလို့ မရှိတော့ပါဘူး”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ကိုစိုင်းလူကို ပြောတာပါ၊ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု အရေးကြီး
လာတဲ့ပုံမျိုးပါပဲ၊ သူက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပြီး
သူ့ကားနဲ့ တင်ခေါ်သွားတာနဲ့ လိုက်သွားကြရပါတယ်”

“ဘယ်နေရာကိုလဲ”

“ရေအိုင်ကြီး ရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားတာပါ၊ ဟိုရောက်တော့
ထင်းရှူးတောစပ်မှာ ကျော်ဇံလှ စီးနေကျကားနက်ကြီး ရပ်ထားတာကို
တွေ့ရပါတယ်”

“ပြောပါဦး”

“ကားထဲမှာတော့ ကျော်ဇံလှ သေနေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊
ကိုစိုင်းလူက ပြောပြတာကတော့ ကျော်ဇံလှက ကားနဲ့ တိုက်သတ်ဖို့
ကြိုးစားတာနဲ့ ကာကွယ်ရင်း သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်လို့ သေသွားတာလို့
ပြောပါတယ်”

“နောက်တော့ ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“ကိုစိုင်းလူက ခိုင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ထွန်းဆိုင်တို့က ကျော်ဇံ
လှရဲ့ကားကို လမ်းအတိုင်း ရေအိုင်ထဲကို တွန်းချလိုက်ပါတယ်”

“ကျော်ဇံလှအလောင်းကရော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“ကားတံခါးဂျက်တွေကို အသေပိတ်ပြီး တွန်းချလိုက်တာ

ဆိုတော့ ကားထဲမှာပဲ ပါသွားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကားရော အလောင်းပါ ရေအိုင်ထဲမှာ ရှိနေတာပေါ့”

ခွန်ဆန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နောက်တော့ ဘာတွေထပ်ဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး”

“နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်ရော ထွန်းဆိုင်တို့ပါ အဲဒီကားနက်ကြီးကို မကြာခဏ တွေ့နေရတော့တာပဲ၊ ဘယ်နေရာသွားလို့မှ မလွတ်အောင် ဖြစ်တော့တာပါပဲ၊ ထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုတွေအားလုံး သေရတာလည်း သူ့လက်ချက်ပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော် အလှည့်ရောက်လာပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ . . . ကယ်ကြပါဦး”

ထိုအခါမှပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့အဖွဲ့မှာ ကျော်ဇံလှနှင့် ပတ်သက်သည့် ပဟေဠိများကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကားနက်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် ပဟေဠိပစ္စည်းများကိုသော်လည်းကောင်း သိတန်သလောက် သိကြရလေတော့သည်။

“ထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုတွေ သေသွားရတာ ကျော်ဇံလှရဲ့ဝိညာဉ်က ကလဲ့စားချေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

“သူတို့မသေခင်က ပြောပြလို့ သိရတာပါ၊ သေခါနီးရင် ရေထဲက ဆွေးကွက်ကြီးတွေ တွေ့ရတယ်၊ ပြီးရင် ကားစက်သံတွေ ကြားရတယ်၊ နောက်ဆုံး တစ်နေရာရာက ထွက်လာတဲ့ကားနက်ကြီးကို တွေ့ရပြီးရင်တော့ အဲဒီလူက သေတော့တာပါပဲ”

“အခု ခင်ဗျားရော အဲဒီကားနက်ကြီးကို တွေ့နေရပြီလား”

“အရင်ကတော့ မတွေ့ရပါဘူး၊ ကိုစိုင်းလူ သေသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒီကားနက်ကြီးကို တွေ့ရတော့တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို သေရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါဦး”

“ခွန်ဆန်ဆိုသောလူက သေတော့နှင့် ကြုံနေရပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်များကို အားလုံးဖွင့်ပြောပြလေတော့သည်။

“အနီးမှာ ရှိနေသော ဆားပုလင်းဖော်မိုးကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို သိရသောကြောင့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်နေလေသည်။

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ် မကျရောက်အောင် အကူအညီပေးပါမယ်၊ ဒါထက် ကျော်ဇံလှရဲ့မော်တော်ကားကို ထွန်းချခဲ့တာ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ရေစုမ်ဘက်ကို ဆင်းတဲ့လမ်းတည့်တည့်ပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ အဲဒီနား ပြန်မခေါ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

သောအချက်အတိုင်း ဖြစ်လာသောကြောင့် ကျေနပ်မှုဖြစ်နေလေသည်။

ကျန်တဲ့လူများ အိပ်ကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ဇော်မိုးတစ်ယောက်လည်း သူ့အတွက် ဦးထင်ပေါ်အား တင်ပြစရာမှတ်တမ်းတစ်ခု ရပြီဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကျေနပ်သွားပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

ဦးထန်ဖုန်းရှိန်က ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် စသည်တို့အပြင် လက်ဖက်ခြောက်များများ ခပ်ထားသော လက်ဖက်ရည်တစ်အိုး စီစဉ်ပေးထားသောကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ ဦးဇော်ကောင်းနှင့် ကျော်စွာ သုံးယောက်မှာ စကားပြောနေကြလေသည်။

“အခုလို သိလိုက်ရတော့ မောင်ထင်ကျော်စိတ်ထဲမှာလည်း နည်းနည်းတော့ ဘဝင်ကျသွားတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စီးကရက်ကို သောက်နေရာမှ မီးခိုးငွေ့များကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ချောက်ထဲ ကျနေတဲ့ ကိုစိုင်းလူရဲ့ကားတံခါးမှာ ‘ဝိညာဉ်ကလဲ့စား’ လို့ သွေးနဲ့ ရေးထားတဲ့စာကို တွေ့ရကတည်းက ဝိညာဉ်နဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပတ်သက်နေမှာပဲလို့ တွေးပြီးသားပါ။ အခုလို သိရတော့ ပိုပြီးပြည့်စုံသွားတာပေါ့။

ဒါထက် တမလွန်ဘဝ ရောက်သွားတဲ့ဝိညာဉ်တွေရဲ့ကလဲ့စား ချေမှုက ဒီလောက်ပြင်းထန်နိုင်သလား အဘ”

ထိုအခါ ဦးဇော်ကောင်းက ပါးစပ်ထဲမှ ဝါးနေသောကွမ်းဖတ်များကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ပလုတ်ကျင်းချလိုက်

သည်။

“အများကြီးရှိတာပေါ့ မောင်ထင်ကျော်ရယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်သွားပေမယ့် လူ့ဘဝက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို သတိရနေလေ့ရှိတယ်၊ စွဲလမ်းနေတဲ့လူ ကျန်ခဲ့ရင်လည်း စွဲလမ်းနေသလို သူ့ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့လူ ရှိနေရင်လည်း ပြန်ပြီးကလဲ့စားချေလေ့ ရှိကြတယ်”

“ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်သွားတဲ့အခါ မကျေနပ်တာတွေကို ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လို့ရနိုင်သလား အဘ”

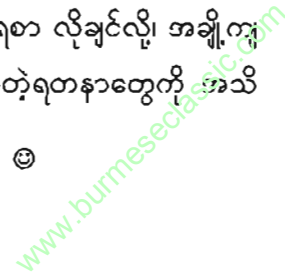
“အဲဒါကတော့ အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်၊ စွဲလမ်းစိတ် ပြင်းထန်တဲ့ လူတွေကျတော့ ချက်ချင်း ကမ္မဇိတ္တိစွမ်းအား စုစည်းမိပြီး ချက်ချင်း တုံ့ပြန်နိုင်ကြတယ်။

အဲဒီလို မစုစည်းနိုင်ခင်မှာတော့ အရိပ်အယောင်ပြုပြီး ခြောက်လှန့်ရုံလောက်ပဲ တတ်နိုင်ကြတယ်”

“အဲဒါကို သရဲခြောက်တယ်လို့ပြောကြတာလား”

“အဲဒီလို ခြောက်လှန့်တိုင်းလည်း သရဲခြောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိညာဉ်တွေကို တွေ့ကြရတယ်ဆိုတာ တချို့က အမျှအတန်း လိုချင်လို့၊ တချို့ကျတော့ အဝေးသွားရတော့မှာမို့ နှုတ်ဆက်ချင်လို့၊

တချို့လည်း အနီးအနားမှာ ရှိနေသေးတာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေ သိစေချင်လို့၊ တချို့ကျတော့လည်း အစာရေစာ လိုချင်လို့၊ အချို့ကျတော့လည်း လူ့ဘဝတုန်းက သိုဝှက်ထားခဲ့တဲ့ရတနာတွေကို အသိ

ပေးချင်လို့၊

အဲ... အချို့ကျတော့လည်း ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးချင်လို့ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ရှိကြတာပေါ့”

“အများကြီး ရှိပါလား၊ ပါဝါစွမ်းအား အနိမ့်အမြင့် ကွာတယ်ဆိုတာကော ဘယ်လိုမျိုးလဲ အဘ”

ကျော်စွာက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ပါဝါစွမ်းအားဆိုတာ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုး ကွာခြားပုံကို ပြောတာ၊ ဒါကတော့ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေကြတာပါပဲ၊ လူ့လောကမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ နတ်ဗြဟ္မာလောကမှာလည်း ရှိတာပဲ၊ ဝိဇ္ဇာလောကမှာလည်း တန်ခိုးအနိမ့်အမြင့် ကွာခြားမှု ရှိသလို ပရလောကသားတွေမှာလည်း ကွာခြားမှုတွေ ရှိကြတယ်”

“ပြောပါဦး အဘ”

“ပါဝါစွမ်းအားဆိုတာ သူ့အလိုလို ရလာတာမျိုး ရှိပေမယ့် အတော်နည်းပါတယ်၊ ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်း လေ့ကျင့်ယူရင်းက ရလာကြတယ်၊ လူ့လောကမှာ ခက်ခဲတဲ့ အတတ်ပညာ တစ်ခုခုကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သင်ယူရသလိုမျိုးပေါ့”

“ဘယ်သူတွေဆိုမှာ သင်ယူရတာလဲ အဘ၊ အဲဒီလို သင်ပေးနိုင်တဲ့သူတွေမျိုးရော ရှိသလား”

“ဝိညာဉ်သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်တာမျိုးတို့၊ ကျူရှင်ခေါ် ပေးတာတို့၊ အချိန်ပို ခေါ်သင်ပေးတာမျိုးတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

ထိုစကားကြောင့် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်ကာစမှာတော့ ပါဝါဘယ်မှာလဲ နေရာလှမ်း စားစရာ လှမ်းနဲ့ ပါဝါစွမ်းအားရနေတဲ့ ဝိညာဉ်တွေရဲ့နှိပ်စက်တာကို ခံကြရတယ်၊ နောက်မှ အဲဒါတွေကို အတုယူပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လေ့ကျင့်ယူကြရတယ်၊ သိုင်းပညာ စသင်သလိုပေါ့၊ ပထမပိုင်းမှာတော့ ပညာမတတ်သေးတော့ ကိုယ်ခံရတဲ့အလှည့်ချည်းပေါ့၊ နောက်တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခံရပါများလာတော့မှ ပညာက ရလာခဲ့ကြတာ”

“အတော့်ကို ဆန်းကြယ်တဲ့အရာတွေပဲ”

“လောကမှာ ကိုယ်မသိသေးတဲ့ ဆန်းကြယ်မှုတွေ အများကြီး ရှိတာပေါ့၊ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးလို့ ခေါ်တဲ့ ပါဝါစွမ်းအား ရဖို့ စပြီးလေ့ကျင့်စမှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေလဲ အဘ”

“စပြီးလေ့ကျင့်စမှာတော့ အခက်အခဲတွေ အများကြီး ရှိတာပေါ့၊ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို နေရာရွှေ့ဖို့ မဆိုထားနဲ့၊ ဆန်တစ်စေ့ကို တောင် နေရာရွှေ့ဖို့ မလုပ်နိုင်ကြဘူး၊ နောက်ပိုင်း အချိန်ကြာကြာ လေ့ကျင့်တော့မှ အရာဝတ္ထုတွေကို ရွှေ့လျားအောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြတာ၊ နောက်ပိုင်း ပါဝါစွမ်းအား များလာတဲ့အခါကျတော့လည်း ဘယ်အရာမဆို ရွှေ့လျားအောင် လုပ်နိုင်လာကြတယ်”

“ပုဏ္ဏားကတိုက်တယ်လို့ ပြောကြတဲ့ အဆောက်အအုံတွေထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့လျားနေတာ ဝိညာဉ်တွေရဲ့ပါဝါစွမ်းအားတွေကြောင့်ပေါ့... ဟုတ်လား အဘ”

“ဟုတ်ပါတယ်... အချို့ဝိညာဉ်တွေဆိုရင် အဝေးကနေပြီး

www.burmeseclassic.com

သူဖြစ်စေချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိကြတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စီးကရက်တို့ကို ခွက်ထဲသို့ ထိုးချေပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျော်ဇံလှ သေသွားတာ လပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကားတစ်စီးလုံးကို သူဖြစ်စေချင်သလို လုပ်နေနိုင်ပြီဆိုတော့ အတော်ပါဝါစွမ်းအားရနေပုံပဲနော်”

“အင်း... သူကတော့ ရန်ငြိုးအာယာတစိတ် သိပ်ကြီးမားလွန်းလို့ အဲဒီစိတ်ကနေ ပါဝါစွမ်းအားဘက်ကို ပြောင်းသွားရောသလား မသိပါဘူးကွယ်”

ဟု စကားကောင်းနေကြရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညဉ့်နက်ပိုင်း အချိန်သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးနေပြီး အဝေးဆီမှ အူလိုက်သော ခွေးအူသံများမှအပ တစ်ရွာလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ အဘ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ရေအောက်က ကားထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ကျော်ဇံလှရဲ့ အလောင်းကို ပြန်ဖော်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရင်တော့ ဒီရန်တွေ အေးသွားမယ်လို့ ထင်တယ်”

ဦးဗန်ကောင်းပြောသော အကြံအစည်ကို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း လက်ခံလေသည်။

သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာလူကြီးဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကို

အသိပေးပြီး ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြရန် တိုင်ပင်ကြလေသည်။ ထိုနေ့ညက အတော်ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်မှ အိပ်ရာဝင်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ နောက်တစ်နေ့ ပြုလုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို တွေးတောနေရင်း အတော်ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်မှ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပေ။ နားထဲမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ပြောသံများ ကြားရသောကြောင့် ပြန်နိုးလာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နောက်ဘက်က အော်သံတွေ ကြားရတယ်”

သို့ကြောင့် လက်နှိပ်မီးနှင့်သေနတ်များ ယူဆောင်ပြီး အသံကြားရာဘက်သို့ လာကြရာ ထိုနေရာရောက်တော့ မြင်ကွင်းက မကောင်းလှပေ။

အိမ်သာတစ်လုံးရှေ့မှာ ဘေးတစောင်း အနေအထားနှင့် အသက်ပျောက်နေသော ခွန်ဆန်အလောင်းကို တွေ့ကြရလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပြည့်နေပြီး တစ်စုံတစ်ခုနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်တိုက်မိထားဟန်ရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ညဘက် တစ်ရေးနိုးပြီး အိမ်သာတက်ဖို့ သွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ ခဏကြာတော့ စူးစူးဝါးဝါးနဲ့ အော်သံကြားလိုက်တာပါပဲ” လူတစ်ယောက်က ပြောပြလေသည်။

“အခြားထူးခြားတဲ့အသံမျိုး ကြားမိသေးသလား”

“ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်နေတော့ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မကြားရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လန်နိုးလာတဲ့အချိန်မှာတော့ နားထဲမှာ ကားတစ်စင်း မောင်းထွက်သွားတဲ့အသံမျိုးတော့ ကြားလိုက်ရပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိပြီး အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရထားသောဒဏ်ရာများမှာ ကားတိုက်ခံထားရသဖြင့် ရထားသောဒဏ်ရာမျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်သို့ လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်သောအခါ မြေသားပေါ်မှာ ကားဘီးရာများ မတွေ့ရပေ။

ထို့ပြင် အိမ်သာရှိသောနေရာ ရောက်အောင် ကားဝင်နိုင်သောအပေါက်လည်း မရှိပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခွန်ဆန်အလောင်းကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

ခွန်ဆန်က သူ့အသက်ကို ကယ်ပေးပါဟု အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့သော်လည်း အကူအညီမပေးနိုင်သောအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေသည်။

အနန်း(၁၀)

ပိညာဉ်ပျိုင်းနဲ့အပျိုင်းမိစ္ဆာ

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးထန်ဖုန်းရှိန်အပါအဝင် ရွာသူရွာသားများကိုပါ ခေါ်ပြီး ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

၎င်းတို့နှင့်အတူ ခိုင်ခံ့သောကြိုးများကိုပါ ယူဆောင်သွားကြလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ရေငုပ်ကျွမ်းကျင်သောရွာသားနှစ်ယောက်သုံးယောက်တို့ကို ရေအောက်သို့ ငုပ်ကြည့်ခိုင်းရာ အတန်ကြာသောအခါ ရေအောက်၌ ကားတစ်စီး တွေ့ရကြောင်း ပြောကြ

www.burmeseclassic.com

သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ရေငုပ်သမားများကပင် ရေအောက်မှာ မြုပ်နေသောကားကို သိုင်းကြီးများဖြင့် တုပ်နှောင်ပြီး ကမ်းပေါ် ရောက်အောင် ဆွဲတင်ကြရန် ကြိုးစားကြလေသည်။

သို့သော်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မဖြစ်ပေ။

ကားကို ချည်ထားသောကြိုးများ အကြိမ်ကြိမ် ပြတ်ကျခြင်း၊ ရေပေါ် ရောက်ကာနီးမှ ပြန်ပြုတ်ကျသွားခြင်း၊ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကားအလုံးလိုက် ပေါ်လာပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရေအောက်မှ ပြန်ဆွဲယူသွားသကဲ့သို့ ပြန်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့ကုန် ကြိုးစားကြသော်လည်း ရေအောက်ရောက်နေသောကားက ကမ်းပေါ် ရောက်မလာဘဲ ရှိလေသည်။

ကြိုးစားသလောက် အရာမထင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်တော့မှ ဦးဗန်ကောင်းက ကားကို ဆွဲတင်မည်ကြိုးများတွင် ပရိတ်ကြိုးများ ချည်ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုကြိုးများဖြင့် အသေအချာ တုပ်နှောင်ပြီး လူအင်အား သုံးကာ ဆွဲတင်တော့မှ နောက်ဆုံး ကမ်းပေါ် ရောက်လာလေတော့သည်။ ကားတစ်စီးလုံး နွံနှစ်များက ဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် ရေများဖြင့် ဆေးပစ်ရသည်။

ထိုအခါမှ ကား၏အရောင်အဆင်းကို မြင်ကြရလေသည်။

ကားမှာ လင့်ရိုဘာ ကားအမျိုးအစားဖြစ်ပြီး ကားတစ်စီးလုံး အနက်ရောင်ဆေးများ သုတ်ထားလေသည်။

ကားတံခါးများကိုတော့ အလုပ်ပိတ်ထားပြီး အချို့နေရာများမှာ သံချေးများ တက်နေချေပြီ။

ကားနက်ကြီး ရေထဲမှ ပေါ်လာသောအခါ လူအတော်များများက ကြောက်လန့်တကြားနှင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြလေသည်။

၎င်းတို့အနေနှင့် ရွာထဲမှာ လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းမှာ ထိုကားနက်ကြီးနှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟု ထင်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကားထဲမှာ ရှိနေတဲ့အလောင်းကို ထုတ်ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်မှ ဒီဝိညာဉ်ရဲ့ရန်က အေးမယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

ထို့နောက် ကျန်လူများကို အဝေးမှာ နေစေရန် ပြောပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် ကားတံခါးကို ဖွင့်ရန်ပြင်သည်။

ကားတံခါးမှာ လော့ကျနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ လအတန်ကြာသည်အထိ နွံထဲမှာ နစ်နေသဖြင့် သံချေးများ ကိုက်နေပြီဖြစ်ရာ တော်တော်နှင့် ဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်တော့မှ ကားတံခါး ပွင့်သွားသည်။

ကားရှေ့ခန်းတွင် အရိုးကျနေပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အနေအထားဖြင့် အလောင်းတစ်လောင်း ထွေကြွရသည်။ ကျော်လံလု၏ အလောင်းပင်ဖြစ်ပေမည်။

ထူးဆန်းသောအချက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးကျလှနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာက ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မပျက်လှသေးဘဲ ရှေ့သို့ စိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

“မသေခင်မှာ စွဲလမ်းမှု၊ နာကြည်းမှု၊ အာယာတစိတ် များတဲ့သူတွေဟာ သေပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အခုလိုပုံမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်” ဟု ဦးဇန်ကောင်းက ပြောသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ကွက်လပ်တစ်နေရာတွင် ထင်းခြောက်များ စုပုံပြီး ကျော်လှအလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ရန် ပြင်ကြလေသည်။

အချိန်မှာလည်း ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လာရောက်အကူအညီပေးကြသော ရွာသူရွာသားများက ပြန်သွားကြပြီဖြစ်ရာ အလောင်းကို သဂြိုဟ်သောနေရာတွင် ဦးထန်ဖုန်းရှို၊ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လေးယောက်နှင့် ရွာသားတစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်သာ ကျန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထင်းများမှာ မိုးရေထိထားသောကြောင့် တော်တော်နှင့် မီးမကူးဘဲ ရှိရာ ထင်းရှူးသားများကို ခုတ်ယူလာပြီး ရှို့တော့မှ အချိန်ကောင်းသော မီးတောက်မီးလျှံများ ရလာလေတော့သည်။

အလောင်းကို မီးရှို့နေစဉ် မီးခိုးငွေ့များနှင့်အတူ ညောင်နံ့များ ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်က ဒီအလောင်းကို မိုးနဲရွာက သူ့မိဘဆွေမျိုးတွေကို အကြောင်းကြားပြီး ပေးလိုက်မလို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးတယ်။ သေတဲ့လူရော သတ်တဲ့လူပါ မရှိကြတော့ဘူးဆိုတော့ သူတို့ကို အသိပေးတာ

ကောင်းမလားလို့ပါ”

ဟု ဦးထန်ဖုန်းရှိုက ပြောသည်။

“အကြောင်းကြားတာကတော့ ကြားရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အလောင်းပေးလိုက်လို့ ပြာကျအောင် မီးမရှိဘဲနဲ့ မြေမြှုပ်တာတို့တာတို့ လုပ်ရင်တော့ ဒီကိစ္စတွေက ပြီးမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟု ဦးဇန်ကောင်းက ပြောသည်။

“သေပြီးလို့ အရိုးတောင် ကျနေမှ ဘာတွေဖြစ်နိုင်သေးလို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျားအမြင်ပဲလေ... ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ကားနက်ကြီးနဲ့ တိုက်သတ်လို့ သေတဲ့လူတွေ မနည်းတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့မှ ရိုးသားလှသော ဦးထန်ဖုန်းရှိုမှာ သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိလေသည်။

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့ ပြောမှပဲ သိတန်သရွေ့ သိရတော့တယ်။ ဝိညာဉ်လောကဆိုတာ အတော်ဆန်းကြယ်တာပဲကိုး။

ဒါထက် မေးပါရစေဦး”

“ဘာမေးမှာလဲဗျ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို သူ့အလောင်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တော့ ကိစ္စတွေက တစ်ခါတည်း ပြီးသွားရောတဲ့လား”

ထိုသို့မေးလိုက်သောအခါ ဦးဇန်ကောင်းအနေနှင့် တိတိကျကျ ပြန်ပြောရန် ခက်သွားလေတော့သည်။

“ဒါကတော့ အတိအကျ ပြောလို့မရသေးဘူး။ အခြေအနေ

စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်”

အချိန်ကလည်း ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလာလေပြီ။

သို့သော် အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်နေသော မီးပုံမှ မီးရောင်များကြောင့် အလင်းရောင် ရနေသည်။ ရွာသားများက မြန်မြန်ပြာကျသွားစေရန် ထင်းရှူးသားများကို အဆက်မပြတ် ထည့်ပေးနေသောကြောင့် မီးတောက်ကြီးများ ထနေသည်။ ။

မီးပုံအတွင်းမှ အလောင်းမှာလည်း အရိုးစုများမှလွဲပြီး အတော်များများ ပြာကျနေချေပြီ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကတော့ စကားတပြောပြောနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေနေကို သတိထားပြီး ကြည့်နေကြစဉ် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထူးခြားသောအသံအချို့ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး”

အသံကြားရသောနေရာမှာ သူတို့ရှိနေသောနေရာနှင့် မဝေးလှသော ထင်းရှူးတောအတွင်းဘက်မှဖြစ်သည်။ မဝေးလှသော်လည်း အမှောင်ရိပ်များ ရှိနေသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး”

ကားတစ်စင်း၏လီဗာနင်းနေသောအသံဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ ထင်းရှူးတောအတွင်းမှ စူးရှသော ကားတစ်စင်း၏မီးရောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုအခြေအနေကို မြင်တော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က

ပြောပြလိုက်သည်။

“ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နဲ့ စောစောက မေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေရမယ်ဆိုရင် ကိစ္စက ပြီးမယ်မထင်သေးဘူး”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မီးရောင်ထွက်နေသော ထင်းရှူးတောဘက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ဟိုမှာလေ . . . သူရောက်လာပြီ”

“ဟင် . . . ”

ဒီတော့မှ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်နှင့် ရွာသားများမှာ ကြောက်ရွံ့သွားကြလေသည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပါဝါရှိတဲ့ ဝိညာဉ်ဖြစ်ပါစေ၊ ဒီနေရာရောက်တဲ့အထိတော့ လာလို့မရပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးဗန်ကောင်းက ကားထဲမှာ ချိတ်ထားသော ဆေးလွယ်အိတ်ကို ကျောကယာ သွားယူပြီး ပခုံးမှာ အဆင်သင့်လွယ်ထားလိုက်သည်။

“ကြည့်ရတာတော့ ကျေနပ်တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အဘ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မေးသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ . . .

“ဒီဝိညာဉ်ကို ပျောက်ပျက်အောင် လုပ်ဖို့ တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့ တယ်”

“ဘယ်လိုနည်းလဲ”

“ဝိညာဉ်ချင်း ထိန်းချုပ်တဲ့နည်းပဲ”

“ဒီလောက်ပါဝါမြင့်နေတဲ့ဝိညာဉ်ကို ဘယ်လိုဝိညာဉ်တွေက ထိန်းချုပ်နိုင်မလဲ”

“ရှိပါတယ်... မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈)နားမှာ ရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးက ဝိညာဉ်တွေက သူ့ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ကြမှာပါ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

‘ဘုရားကျောင်းဆိုတာ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့နေရာပဲ။ အဲဒီလို နေရာမျိုးမှာ နေနိုင်တဲ့ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ပါဝါစွမ်းအားရှိမှ နေနိုင်ကြတယ်။ သာမန်ဝိညာဉ်တွေ မနေနိုင်ဘူး။ ဒီနားတဝိုက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ဘုရားတို့ မရှိဘူး။ သူတို့ အသစ်ဆောက်ထားတဲ့ ဘုရားကျောင်းမှာလည်း တခြားဝိညာဉ်တွေ ရှိချင်မှရှိမယ်။ ဘုရားကျောင်းပျက်နေရာမှာတော့ မုချရှိမှာပဲ’

“ဘယ်က ဝိညာဉ်တွေလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၇)နှစ်လောက်က ကျော်ဇံလှ မီးနဲ့ရှို့လို့ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ သေရတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီက ဝိညာဉ်တွေ ရှိကြမှာပါ။ ဒီလောက်နှစ်ကြာပြီဆိုတော့ သူတို့လည်း ပါဝါစွမ်းအားတွေ ရနေကြရောပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“မင်း နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရမယ် မောင်ထင်ကျော်ရေ”

“ရပါတယ်... ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ကျော်ဇံလှရဲ့ဝိညာဉ်ကို ဘုရားကျောင်းပျက်ရှိတဲ့ မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈) ရှိတဲ့နေရာရောက်အောင် များခေါ်သွားရမယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက ပြုလုပ်ရမည့်အစီအစဉ်များကို ပြောပြရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသေအချာ မှတ်သားပြီး ကားပေါ် တက်သည်။

ကျော်စွာကလည်း သူနှင့်အတူလိုက်မည်ဟု ပြောကာ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ကျန်လူများကတော့ ထိုနေရာမှာပင် နေခဲ့ကြမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကားစက်နှိုးတော့ ထင်းရှူးတောအတွင်းမှ ကားနက်ကြီးတစ်စင်း ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။ မီးရောင်ကလည်း စူးစူးဝါးဝါး ရှိလှသည်။

“သတိထားနော် မောင်ထင်ကျော်၊ ဒီဝိညာဉ်က သူ့ရဲ့ရုပ်ခန္ဓာကို ဖျက်ဆီးလိုက်လို့ ပိုပြီးဒေါသကြီးလာပုံရတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဖိုးရိမ်သောက သိပ်မရှိသော အမူအယာမျိုးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကားစက်ကို နှိုးကာ ရှေ့သို့ မောင်းထွက်လာသည်။

သူတို့ ကားမောင်းထွက်သွားသောအခါ နောက်မှ ကားနက်ကြီးကလည်း ဝေါကနဲ ထိုးလိုက်သွားသည်။

ဦးဗန်ကောင်းတို့ ရပ်နေသောနံဘေးမှ ဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်ရာ ရိပ်ကနဲသာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ကားပေါ်မှာ မည်းမည်းကြီး ထိုင်နေတာတော့ ရိပ်ကနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ဟု ဇော်မိုးက တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားလမ်းပေါ် ရောက်သောအခါ အရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ပြီးဦးတည်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

“အခု မိုင်တိုင်အမှတ် ဘယ်လောက်မှာလဲ မောင်ကျော်စွာ”

“(၂၇၈)မိုင် (၅)ဖာလုံ ဆရာ”

“မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈)ကို ပြန်ရောက်ဖို့ အရှေ့ဘက်ကို မိုင်(၅၀)သာသာလောက် မောင်းရမယ်၊ တစ်နာရီလောက်တော့ အချိန်ပေးရမယ်၊

ဒီတစ်နာရီကျော်ကျော်အချိန်အတွင်းမှာ အန္တရာယ် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ဟု ပြောပြီး ကားလီဇာကို နင်းချလိုက်ရာ လင့်ရီဘာကားက ‘ဝေါ’ ကနဲ ထွက်သွားလေသည်။

ထို့အတူ နောက်မှ လိုက်လာသော ကားနက်ကြီးကလည်း ရှေ့မီးထိုးကာ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းလိုက်လာသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာလည်း ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သူမို့ ကီလို(၁၀၀)ကျော်သည်အထိ နင်းသော်လည်း နောက်မှ လိုက်လာသော ကားနက်ကလည်း အရိပ်ပွဲမှာ ကပ်ပါလာလေသည်။

ကားလမ်းမပေါ်မှာတော့ လူသွားလူလာ မရှိသလို ကားအသွားအလာလည်း တစ်စင်းတလေမှ မတွေ့ရပေ။ လမ်းမပေါ်မှာ ကားနှစ်စီးတည်း အပြိုင်မောင်းနေသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ထိုသို့မောင်းနေရင်းမှာပင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် မောင်းလာသောကား အရှိန်လျော့သွားသည်နှင့် နောက်မှကားက ချက်ချင်း မီလာပြီး အနောက်ဘက်မှ တဖုံးဖုံးနှင့် ဝင်တိုက်လေသည်။

ထိုသို့တိုက်မိသောကြောင့် ချောက်များ ရှိနေသောလမ်းဘေးဘက်သို့ မကြာခဏ ထိုးကျသွားသောကြောင့် အချိန်မီ ပြန်ထိန်းပေးနေရသည်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ နောက်မှ ဝင်တိုက်သောအရှိန် ပြင်းထန်သောကြောင့် လမ်းဘေးမှာ ရှိသောချောက်ရှိရာသို့ ရောက်သွားလေရာ သတိရှိရှိနှင့် ဘရိတ်မနင်းဘဲ အရှိန်လျှော့ပြီး ကွေ့တင်လိုက်ရာ ချောက်ကမ်းစပ်မှာ သီသီကလေး တင်ကာ ရပ်တန့်သွားသည်။

အကယ်၍သာ ထိတ်တလန့်တကြားနှင့် ဘရိတ်နင်းလိုက်ပါက အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ နှစ်ပတ်သုံးပတ် လိမ့်ကာ ချောက်ထဲသို့ ပစ်ကျသွားမည်မှာ အသေအချာပင်။

“ဝူး . . . ဝူး . . . ဝူး”

သူတို့ကား ချောက်ကမ်းစပ်မှာ တင်နေတော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသောကားနက်ကြီးထံမှ စက်သံထွက်လာပြီး လှုပ်ရှားလာသည်။

သူတို့ကားနံဘေးမှ ဝင်တိုက်ချရန် အကြံအစည်ဖြင့် အပြင်းမောင်းလာသည်။

မနီးမဝေး ရောက်လာတော့မှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က
၎င်းကားကို စက်ရှိန်မြင့်လိုက်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်ရာ သီသီကလေး
လွတ်သွားသည်။

ကားနက်ကြီးကတော့ ဝေါကနဲ့ ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွား
သည်။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လမ်းမပေါ်မှာ ကားရပ်ပြီး အခြေ
အနေကို ကြည့်သည်။

ချောက်ထဲမှာတော့ ဘာမှမကြားရတော့ပေ။ မီးရောင်လည်း
မမြင်ရ။ ကားစက်သံလည်း မကြားရတော့ပေ။

“ကိစ္စပြီးသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ကျော်စွာက ပြောရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းခါပြ
လိုက်သည်။

“ဒီလိုနဲ့တော့ ပြီးမယ်မထင်သေးဘူး”

ပြော၍မှ စကားမဆုံးသေးခင်မှာ နောက်ဘက် ထင်းရှူးတော
အတွင်းမှ ကားမီးရောင် ပေါ်လာသည်။

တဝှူးဝှူးနှင့် စက်သံကြားလာရသည်။

“သူ့လာပြီ... သွားကြစို့”

ဟု ပြောကာ ကားကို စက်ရှိန်မြင့်ပြီး မောင်းထွက်လာရာ
ထင်းရှူးတောထဲမှ ကားနက်ကြီးကလည်း တရကြမ်း မောင်းလိုက်လာ
သည်။

“ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ မောင်ကျော်စွာ”

“မိုင်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စက်ရှိန်ကို မြှင့်ပြီးမောင်းသည်။
သို့သော် နောက်ဘက်က လိုက်လာသောကားနက်က ကပ်မြဲ
ကပ်ပါလာသည်။

နောက်ထပ်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၃၀)
သို့ ရောက်လာသည်။

“ရှေ့မှာ မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈)ကို ရောက်တော့မယ်၊ အဲဒီနေ
ရာ ရောက်ရင် ဘုရားကျောင်းပျက် ရှိတဲ့ဘက်ကို တက်သွားတဲ့ လမ်း
တစ်လမ်း ရှိလိမ့်မယ်၊ အသေအချာကြည့်ထား”

ကျော်စွာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

နောက်ထပ်(၂)မိုင်ခန့် မောင်းမိသောအခါ မိုင်တိုင်အမှတ်
(၂၂၈) ရှိသောနေရာသို့ ရောက်လာသည်။

“မိုင်တိုင်အမှတ်(၂၂၈)ကို ရောက်ပြီ”

“ဟိုဘက်နားမှာ လမ်းခွဲတစ်ခု တွေ့ရတယ်”

“ဘုရားကျောင်းပျက် ရှိတဲ့ဘက်ကို သွားတဲ့လမ်းပဲဖြစ်ရမယ်၊
အဲဒီလမ်းအတိုင်း သွားမယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုလမ်းအတွင်းသို့ ကားကို ချိုး
ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ နောက်မှကားက အတော်ဝေးဝေးမှာ
ကျန်ခဲ့သည်။

သို့သော် ရပ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ လိုက်လာသည်။ လမ်းက မြေနှိ
လမ်းဖြစ်သည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ကိုင်းတောများ ရှိသည်။ ထို
လမ်းအတိုင်း မောင်းတက်လာရာ နောက်ဆုံး တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီး
သို့ ရောက်လာကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှာ မီးလောင်ထားသော အဆောက်အဦး
ပျက်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူ့
ကားကို လာလမ်းဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်ကာ ရပ်ထားလိုက်သည်။

သူတို့ကား ရပ်ထားသောနေရာမှာ ဘုရားကျောင်း နယ်နိမိတ်
အစပ်ပင်ဖြစ်သည်။

အခြေအနေကြည့်နေစဉ် ခဏကြတော့ လမ်းအတိုင်း ကား
နက်ကြီး မောင်းဝင်လာသည်။

ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာခြင်းဖြစ်ပြီး သူတို့ကား ရှိသောနေရာ
ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ အခြေအနေ ကြည့်နေဟန်
ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် စောစောက ငြိမ်သက်နေသောတောင်ကုန်း
ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားမှုများ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဝတ်ဖြူများ ခြုံ
ထားသော ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်များ တစ်နေရာမှတစ်နေရာ လှုပ်ရှားသွားလာ
နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စကားပြောသံကဲ့သို့ တီးတိုးအသံများလည်း ကြားလာရသည်။
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နားထဲမှာ . . .

“သူရောက်လာပြီ. . . သူရောက်လာပြီ”

ဟူသောစကားသံများကို ကြားနေရသယောင်ရှိသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ ရပ်တန့်ထားသော
ကားနက်ကြီးထံမှ တဝှူးတဝှူးနှင့် စက်သံပေါ်လာသည်။ ရှေ့မီးနှစ်လုံး
ထိုးလိုက်သည်။

ပြီးမှ စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကားရှိရာသို့
ဦးတည်ကာ တရကြမ်း မောင်းလာလေသည်။

“ဘုရားတရားသာ အာရုံပြုထားပေတော့ မောင်ကျော်စွာရေ”
မျက်နှာချင်းဆိုင် မောင်းလာသော ကားနက်ကြီးက အနီးသို့
ရောက်လာပြီ။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ကြသည်။
“ဝုံး. . .”

“ဝုန်း. . . ဝုန်း”
“ချင်. . . ချလွင်”

ကားခေါင်းချင်း တိုက်မိသံ၊ မှန်ချပ်များ ကွဲကျသံများ နားထဲမှာ
ကြားလိုက်ရပြီး ကားတစ်စီးလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်လောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိလျှင်တော့ ကားတစ်စင်းလုံး
စိစိညက်ညက် ကြေသွားလောက်သည်။

အချိန်အတော်ကြာတော့မှ နှစ်ယောက်သား မျက်စိဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။

ကားနက်ကြီးလည်း မရှိတော့ပေ။
၎င်းတို့ကားလည်း ဘာမှချို့ယွင်းမှု မဖြစ်ပေ။

နားထဲမှာလည်း ကုန်းဘက်မှ ဆူဆူညူညူအသံများ ကြားလိုက်ရပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဆရာ . . . ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ကားနက်ကြီးကရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်”

“သူနဲ့ သက်ဆိုင်ရာတွေက ခေါ်သွားကြပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီတစ်ခါတော့ စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွားလောက်ပြီ ထင်နေတာ၊ ဘာမှမဖြစ်ကြလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ ပြီးသွားပြီထင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောပြီး အမှောင်ဖုံးနေသော တောင်ကုန်းရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မီးလောင်ထားသော တိုင်ငုတ်မည်းမည်းများမှလွဲပြီး အခြားဘာမှမတွေ့ရတော့ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

“ကျော်ဇံလှလက်ချက်ကြောင့် ဒီဘုရားကျောင်းကြီးက မီးလောင် ပျက်စီးခဲ့ရတယ်၊ လူတွေလည်း အများကြီး သေခဲ့ရတယ်၊ သေသွားတဲ့လူတွေရဲ့ဝိညာဉ်တွေဟာ ဒီနေရာမှာ ရှိနေသေးတယ်၊ အခု ကျော်ဇံလှရဲ့ဝိညာဉ် ဒီနေရာပြန်ရောက်လာတော့ သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ ထင်ပါတယ်”

“ဝိညာဉ်ချင်း အဲဒီလို သိမ်းယူလို့ရသလား”

“ပါဝါစွမ်းအားချင်း မတူရင် သိမ်းယူလို့ရပါတယ်”

“ကျော်ဇံလှရဲ့ဝိညာဉ်ကလည်း ပါဝါရှိတာပဲ မဟုတ်လား”

“ပါဝါရှိတာချင်း တူပေမယ့် မကောင်းတဲ့ပါဝါနဲ့ ကောင်းတဲ့ပါဝါက ကွာသေးတာကိုး၊ ဘုရားကျောင်း ရှိတဲ့နေရာက ဝိညာဉ်တွေက ပါဝါပိုသာတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ကားကို ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ယခုတော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပုံမှန်အတိုင်း ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။

အသန်း(၁၁)

နန်းသရုပ်၏ရုတ်ဆက်စကား

နောက်တစ်နေ့မနက်ပိုင်းအချိန်တွင် နမ့်ခမ်းကို ပြန်ရန် ပြင်ကြ ရလေသည်။

ရွာလူကြီးဦးထန်ဖုန်းရှိန်ကတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တဖွဖွ ပြောကြားနေလေသည်။

“ဆရာလေးတို့သာ လာပြီးအကူအညီမပေးရင် ကျုပ်တို့ တစ် ရွာလုံး ဒုက္ခတွေ့ကြမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဝိညာဉ်တွေ သရဲတွေအကြောင်း လည်း မသိလေတော့ သူတို့နှိပ်စက်သမျှ ခံကြရမှာ အသေအချာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပါသည်ဗျာ”

“ရပါတယ် ဆလိုင်းရယ်၊ တစ်ယောက်အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက်က အကူအညီပေးရမှာပေါ့။ နောက်လည်း ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စပဲကြုံကြုံ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် အကူအညီပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးထန်ဖုန်းရှိန်မှာ ကျေးဇူးတင်မဆုံးအောင် ရှိနေတော့သည်။

သူတို့ပြင်ဆင်နေကြစဉ် နန်းစောမေနှင့် နန်းသရဖီတို့သားအမိ ရောက်လာကြသည်။

“ကိုစိုင်းလူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကို လာရောက်ဖြေရှင်းပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

ဟု နန်းစောမေက ပြောသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ. . . အခွင့်သင့်လို့ အကူအညီပေးရတာပဲ၊ အပန်းမကြီးလှပါဘူး၊ ဒါထက် သူ့ရော နေကောင်းသွားပြီလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နန်းသရဖီကို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တော့ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။

“စိတ်ထဲမှာတော့ အဖေနဲ့မောင်လေးအတွက် ထိခိုက်နေသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါထက် ဆရာတို့က ပြန်တော့မှာလားဟင်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိစ္စတွေ ပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်ကြတော့မယ်”

“ဒီကို တစ်ခေါက်ပြန်လာဦးမှာလားဟင်”
“ဒါကတော့ ကိစ္စရှိရင် လာရမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဟင်”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဆရာတို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရဦးမယ်လို့ ထင်နေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာကြောင့် ထင်တာလဲဟင်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ရဦးမယ်လို့ ထင်နေတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သဘောကျစွာဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ နန်းသရဖီရယ်၊ ဆရာကလည်း မင်းတို့နဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်သမ်းသွားလေသည်။

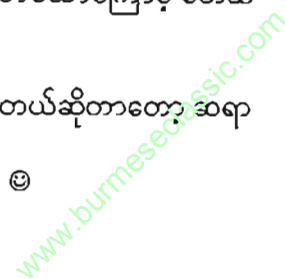
“ဆရာကို မေးစရာတစ်ခုရှိပါတယ်”

“ဘာမေးမှာလဲ. . . မေးလေ”

“ကျော်ဇံလှရဲ့ဝိညာဉ်က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဟင်”

“မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုမေးခွန်းမျိုး မေးလာသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“သူ့ဝိညာဉ် ဘယ်နေရာရောက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ဆရာ

တို့လည်း မသိနိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမေးခွန်း မေးတာလဲဟင်”

“သူ့ဝိညာဉ် ဘယ်နေရာ ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိနေသလိုပဲ”

“ဟင်. . . မင်းက သိနေတယ်၊ ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်”

“စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေတာပါ”

“ဘယ်နေရာမှာလဲဟင်”

“သူ့ဝိညာဉ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခေါ်သွားတယ်လို့ သိနေတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် အဲဒီဝိညာဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာတို့ ဒီနေရာကို တစ်ခေါက်လာရဦးမယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိလို့ပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ. . . နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာဖြစ်ခဲ့ရင် နန်းသရဖီတို့ဆီကို ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးတော့ မျက်ရည်ဝိုင်းနေသောမျက်လုံးများဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ်ပြရာလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အဖို့မှာလည်း အချိန်အနည်းငယ်သာ တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့သော်လည်း နန်းသရဖီစကားများကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားနေရလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြသော ရွာသူရွာသားများနှင့် နန်းသရဖီ၏ပုံရိပ်ကိုတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၏စိတ်အာရုံမှာ ပုံရိပ်သဖွယ် ကပ်လျက်သား ပါလာလေတော့

သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (ဝိညာဉ်ရန်ငြိုးနှင့် မိုင်တိုင်အမှတ် ၂၂၈)အမည်ရှိ ပရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္မတ်အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တူ။

စာပြီးချိန်။ ။ (၂၀၁၀)ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ(၄)ရက်၊ ၀၆နံနက်၊ ည(၉)နာရီ။

www.burmeseclassic.com